

GENESIS

**„CÂND SLAVA
LUI DUMNEZEU
ATINGE INIMA
OMULUI PIERDUT”**

*Adevărata închinare -
motivație pentru Marea
Trinitate*

**ÎNCHINAREA
CARE ZIDEȘTE
SLUJIREA:**

*Chemarea la
exelență pentru
Marea Trinitate*

**ÎNCHINAREA
PLĂCUTĂ LUI
DUMNEZEU:**

*„veniți să ne închinăm
și să ne smerim, să
ne plecăm genunchiul
înaintea Domnului,
Făcătorului nostru!”*

Ps. 95:6

**FIȚI ATENȚI
LA FUNDAȚIE!**

*Un mesaj pentru
lucrători, misionari
și închinători*

ADEVĂRATA ÎNCHINARE

55TH ANNUAL ROMANIAN PENTECOSTAL CONVENTION

BINE AȚI VENIT!

Stimați frați și surori, scumpi oameni ai lui Dumnezeu. Vă salut cu bucurie în Numele Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos.

În numele conducerii și membrilor bisericii FRPC, al bisericilor din Seattle, vă spunem cu bucurie BUN VENIT la cea de-a 55-a Convenție Pentecostală Română din SUA și Canada.

Este o mare onoare să vă găzduim aici, în Seattle, și să vedem cum frați și surori din întreaga Americă de Nord se unesc pentru a aduce laudă și închinare Celui Viu și Adevărat. Am organizat acest important eveniment cu toată dragostea și, împreună cu voi toți, vrem să-L închinăm lui

Dumnezeu, ca expresie a mulțumirii noastre pentru dragostea Lui. Ne rugăm ca fiecare persoană prezentă să simtă atingerea Duhului Sfânt și să plece de aici întărită și înnoită pentru lucrarea la care a fost chemată.

Tema acestui an, „**Adevărata Închinare**”, este o chemare profundă de a-L onora pe Dumnezeu nu doar cu buzele, ci cu inimile și viețile noastre. Evanghelia după Ioan 4:24 ne amintește că:

„Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.”

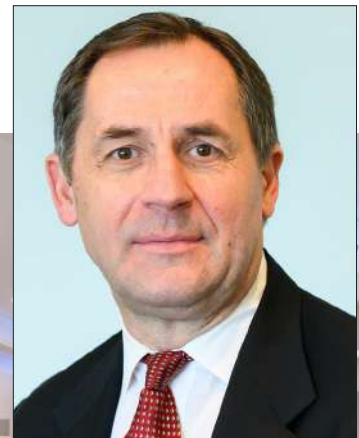
Dorința noastră este ca aceste zile de părtășie să fie un timp de reflecție, întărire spirituală și reînnoire a dedicării noastre față de Domnul.

Fie ca părtășia, cântările și mesajele să ne apropie mai mult de Domnul Isus și să ne inspire să trăim ca o mărturie vie a dragostei Sale.

Vă primim cu dragoste frățească și ne rugăm ca șederea dumneavoastră aici să fie plină de binecuvântări și de prezența Domnului.

Vă dorim un timp minunat, plin de bucurie și pace, înconjuțați de frații din SUA și Canada, dar mai mult, înconjuțați de dragostea lui Dumnezeu.

*Cu prețuire în Domnul Isus,
Pastor Vasile Antemie și
Biserica FRPC*

CUPRINS

04

Fiți Atenți la Fundație!
Pastor FLORIN CÎMPEAN

06

Adevărata închinare: Motivație pentru Marea Trimitere

Rev. Adrian Rusu

08

Închinarea plăcută lui Dumnezeu

Pastor Gheorghe Ritișan
Președinte APME

10

„Când slava lui Dumnezeu atinge inima omului pierdut”: Adevărata închinare

Prof. Dr. Șaitiș Marcel
Misionar în Madagascar

12

Diversificarea închinării creștine în bisericile evanghelice
Rev. Ilie U. Tomuța

14

Închinarea care zidește slujirea

Ionuț Vlad, Decan CRST

16

Stabilitate în slujire!

Christian & Ina Kopjar
Misionari în Liberia

19

Sonsuz Yaşam Kilisesi

Sima Nicu și Elena
Misionari în Bulgaria

20

Finally In Mozambique

Andy & Luminița

22

Drumul ce coboară din Ierusalim la Ierihon

Pastor Marius Panda

24

Worship as Mission

George Gravus
Misionar în Iordania

26

Galerie FOTO
Evenimente ale anului 2025

APME
AGENȚIA PENTECOSTALĂ
DE MIȘIUNE EXTERNĂ

30

Retreat APME

Nicușor Tănăsescu, Albania

31

Un pas important

Adi & Deborah Lazarescu
Misionari

34

Din desaga copiilor noștri
Rev. Ilie U. Tomuța

FIȚI ATENȚI LA FUNDAȚIE!

UN MESAJ PENTRU LUCRĂTORI, MISIONARI ȘI ÎNCHINĂTORI

SLUJIREA, ÎNCHINAREA, ADMINISTRAȚIA, EDUCAȚIA ȘI EXCELENȚA SUNT ELEMENTE ABSOLUT NECESARE ȘI INDISPENSABILE BISERICII CONTEMPORANE. Toate acestea au nevoie însă să fie clădite pe un fundament puternic. Fundația pe care zidim este... fundamentală!

Mântuitorul încheie Predica de pe Munte cu o parabolă, casa zidită pe stâncă, o ilustrație din domeniul construcțiilor, rezumând acest adevărat seminar de trăire creștină prin sublinierea importanței fundației, care este esențială pentru orice construcție, revelată în Predica de pe Munte prin patru laturi din care este compusă.

PRIMA LATURĂ ESTE CARACTERUL. În Predica de pe Munte, Mântuitorul stabilește că această latură, caracterul, este absolut importantă pentru orice credincios și cu atât mai mult pentru slujitori. Caracterul este o latură fundamentală pentru slujirea noastră, este mai important decât educația, talentul și diplomele pe care le avem. Sunt foarte mulți lideri care au devenit personaje într-o dramă existențială și, probabil, că sunt oameni fără caracter. De foarte multe ori ne lăsăm unși cu ceară în lumea în care trăim, de adulațiile oamenilor, de popularitate, de influențele lumii.

Cuvântul „sincer” în limba română și în orice altă limbă vine din latină, de la două cuvinte: sine cera („fără ceară”). Știți ce se întâmpla în vechime cu statuile care erau imperfecte? Erau corectate, „perfecționate” cu

ceară, însă atunci când ceara se topea, datorită căldurii, imperfecțiunile ieșeau la iveală. Asta se întâmplă cu mulți oameni care sunt „ceruiți”. Sub presiune, carențele de caracter ies în evidență. Ca oameni ai lui Dumnezeu, noi trebuie să apreciem mai mult caracterul decât talentul sau educația.

Îmi amintesc de o întâmplare din 1994, când eram proaspăt sosit în SUA și conducerea Cultului Penticostal a vizitat o bisericuță română de acolo. Acea bisericuță nu avea păstor, doar un conducător. Acesta, bine intenționat, a vrut să-i prezinte apreciativ pe frații din conducerea cultului și, ridicându-se în picioare, a spus: „Frați și surori, avem aici conducerea Cultului Penticostal, niște oameni speciali ai lui Dumnezeu, oameni folosiți de Dumnezeu. Uitați-vă la dâșii, sunt unși cu toate alifiile.” Adunarea a început să zâmbească, fiindcă expresia „uns cu toate alifiile” are un sens pozitiv – „a fi trecut prin multe” sau „a avea o mare experiență de viață” – dar are și un sens negativ, mai cunoscut, „a fi abil, viclean”. Bineînțeles că fratele nu a vrut să spună ce s-a înțeles, dar este teribil când noi, oamenii lui Dumnezeu... suntem unși cu toate alifiile. Dumnezeu ne cheamă să fim oameni de caracter, oameni integri.

Un autor american spunea: „Noi pregătim pe lideri pentru cădere, dacă îi încurajăm să vadă ce ar putea realiza, mai înainte de a înțelege ce fel de persoană trebuie să fie.” Asta este o mare problemă astăzi – că punem

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare.”
(Matei 7:24-27)

accent pe talent, pe educație, pe diplome, pe carismă și nu pe caracter. Prima parte a Predicii de pe Munte vorbește despre caracterul creștin și este prima piatră unghiulară.

A DOUA LATURĂ ESTE MORALITATEA. În Predica de pe Munte, Domnul Isus vorbește foarte mult și foarte direct despre moralitate. În lumea seculară și profesională de astăzi, poți să fii etic și, în același timp... imoral.

Oamenii pot să respecte legile statului și să încalce legile lui Dumnezeu, devenind astfel complet imorali. Acesta este un pericol extrem de mare pentru lideri, dar și pentru toți credincioșii. Noi trebuie să susținem moralitatea creștină. Dar nu trebuie doar să o susținem, să vorbim despre ea, ci și să o practicăm în viața noastră, să fim oameni morali în acest sens. Bătrânii noștri au înțeles asta.

Îmi amintesc de timpul când eram student la Seminar și păstorul Trandafir Sandru le amintea studenților mereu și mereu ceva important. Lângă internatul nostru era un cămin de studenți care ne salutau de la fereastră, fluturând din mână, iar fratele Trandafir le amintea mereu studenților: „Aveți grijă cu studențele acelea!” La un moment dat, unul dintre colegi i-a spus: „Frate Trandafir, de ce ne jigniți, noi suntem oameni înșurați, pocăiți și suntem viitori pastori. Nu aveți încredere în noi?” Și fratele Trandafir a răspuns: „Băieți, am toată încrederea în voi, dar n-am încredere în diavol.”

Avem încredere în toți lucrătorii, în toți misionarii, în toți liderii, dar nu trebuie să avem încredere în diavolul, care ne ispitește și care aduce tot felul de situații în viața credinciosului. De aceea, moralitatea este o latură extrem de importantă a vieții noastre și a misiunii pe care o facem.

A TREIA LATURĂ O REPREZINTĂ RELAȚIILE. Dacă citiți cu atenție Predica de pe Munte, veți fi uimiți de modul incredibil în care sunt prezentate relațiile - modul în care trebuie să interacționăm cu ceilalți oameni, dar și, mai ales, cu Dumnezeu. Astăzi, mulți slujitori le predică oamenilor fără să vorbească mai întâi cu Dumnezeu, ca să dezvolte, să cultive o relație personală cu El.

Ca pastor, recunosc că tendința mea este să studiez Biblia profesional. Mereu am în cap o predică, un post, un seminar și sunt tentat să investesc foarte mult timp în aceste lucruri, în lucrurile profesioniste pe care le fac. Probabil că mulți slujitori sunt în aceeași situație, trăind sub imperiul urgenței. Mereu sunt lucruri urgente care apar în viața noastră și nu avem timp să investim în relația noastră cu Dumnezeu, care este definitorie pentru slujirea noastră și apoi în celelalte relații - de familie, sociale etc.

Ca lucrători, relația în familie este foarte importantă și vreau să dau un sfat pentru tinerii care sunt necăsătoriți: mai bine rămâneți ca Pavel, decât să vă căsătoriți și să vă neglijați familiile! Am avut un mentor, un om special al lui Dumnezeu, păstorul Galiș, fondatorul bisericii noastre. Am avut o relație foarte strânsă cu dânsul, pentru că aveam vârsta băiatului lui care a murit din cauza unei supradoze de droguri și mă considera ca și copilul lui. Pe patul de moarte, mi-a spus ceva foarte important pentru mine: „N-am multe regrete în viață, am slujit Domnului, m-am sacrificat pentru biserică, pentru lucrarea lui Dumnezeu. Un singur regret am: că n-am investit mai mult în familia mea.” Vreau să spun celor care sunteți slujitori, misionari, lideri - puteți să câștigați tot pământul, dar dacă vă pierdeți familia, sunteți nenorociți. Ca lucrători, ca lideri, noi trebuie să avem la baza fundației noastre relații sănătoase. Nu suntem chemați să

trăim în izolare, Dumnezeu ne-a chemat să trăim în interdependență, să ne corectăm unii pe alții, să lucrăm toți împreună.

ULTIMA LATURĂ DIN FUNDAȚIA NOASTRĂ ESTE MISIUNEA. Noi vrem să învățăm, cumpărăm cărți, vrem să știm cât mai multe lucruri, să avem o teologie cât mai profundă, cât mai elevată, mai sofisticată, dar niciodată nu trebuie să scăpăm din vedere misiunea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu ne cere fiecăruia să facem. De foarte multe ori facem teologie fără nicio perspectivă practică. Eu am învățat din Scriptură că: Evanghelia salvează, emancipează și civilizează. Noi trebuie să avem în mod constant în vedere lucrul acesta. Nu formați doar oameni care gândesc pentru ei, pentru faimă, ci formați oameni care gândesc pentru Împărăția lui Dumnezeu, lideri care au o mentalitate a Împărăției. Nu suntem chemați să ne formăm viziunea noastră, ci să descoperim viziunea lui Dumnezeu pentru noi și cum să implementăm această viziune.

Un autor spunea în felul următor: „Isus a luat 12 oameni simpli și i-a transformat în promotorii celei mai avansate civilizații.” Asta a făcut Dumnezeu. Oriunde mă duc pe câmpul de misiune, descopăr că, acolo unde pătrunde Evanghelia adevărată, oamenii sunt salvați, sunt emancipați, sunt civilizați.

Noi suntem chemați pentru misiune. Sufletele pierdute devin scopul nostru, iar adevărata închinare se manifestă în actul misionar. Un suflet salvat pe pământ produce bucurie în cer, un adevărat act de închinare.

NU UITAȚI CĂ ORICE FUNDAȚIE ESTE TESTATĂ. Au căzut și cad lideri mari, oameni ai lui Dumnezeu care au făcut o lucrare absolut incredibilă, cu un impact fabulos. Știți de ce cad? Pentru că n-au fost atenți la fundație. S-a întâmplat ceva cu fundația respectivă. Unii au construit fără să aibă o fundație solidă. Și ajung oamenii, așa cum spune Cuvântul aici, să se prăbușească. Textul nostru spune că orice fundație este testată. Mai întâi vin ploile. Simbolic, pentru mine, ploaia este testul cotidian: obișnuința, rutina, conflictele, treaba

de fiecare zi pe care o facem, care ne fură frumusețea și rămânem doar cu pragmatismul. În viața fiecărui lucrător, a fiecărui om, există acest test cotidian. Mulți dintre noi ne-am plafoanat și este o ofensă înaintea lui Dumnezeu ca cei mai importanți oameni din lumea aceasta, chemați la slujire de Creatorul Universului, să fie niște oameni plafoanați.

În al doilea rând, aici se vorbește despre suvoaie. Pe acestea le văd simbolic ca niște curente contemporane, trenduri care sunt în societatea actuală. Toți suntem afectați de asta. Uneori, în special în lumea academică, în lumea teologică, în universul pastoral și misionar, să știți că suntem furați cu gândul de tot ce auzim și ni se pare grozav. Aici mă refer la tot felul de curente și voi menționa câteva: umanismul, materialismul, secularismul, postmodernismul, meta-modernismul, extreme teologice și experiențiale, woke-ismul și altele. Sunt idei grozave, și aceste curente lovesc mai ales în mințile tinerilor, a celor care se ridică acum, și este un mare pericol când vin aceste teste.

În al treilea rând, vânturile. Așa numesc eu crizele vieții. Fiecare de aici avem crize în viață și în slujire, iar crizele care vin în viața noastră, problemele, încearcă să ne doboare, să distrugă fundația pe care o avem, iar noi, chiar dacă suntem oameni ai lui Dumnezeu, riscăm să ne prăbușim, dacă nu veghem, dacă nu suntem fixați pe această fundație și nu ne punem nădejdea în ajutorul și în harul lui Dumnezeu! Sfatul meu pentru noi toți - pastori, slujitori, misionari, lideri, dar și simpli credincioși - este acesta: Fiți atenți la fundație!

BISERICA FILADELFIA HOREZU

AM AVUT O MARE BUCURIE SĂ AJUNGEM LA HOREZU, JUDEȚUL VÂLCEA, UNDE FAMILIA IONEL ȘI ELENA GRECU, ÎMPREUNĂ CU DANIELA CAIDAȘ, LUCREAZĂ NEOBOSIȚI ÎN RĂSPÂNDIREA EVANGHELIEI.

De la o bisericuță ce număra 8 membri, în doi ani și jumătate Biserica Filadelfia a crescut la 54 de membri maturi și 18 copii, plus persoanele nebotezate care frecventează destul de des biserica (8 la număr). Am găsit la Horezu o biserică vibrantă, vie, în care am putut simți și trăi prezența lui Dumnezeu!

Într-o zonă în care ocultismul e mai răspândit decât oriunde altundeva în țară, iar religia și închinarea sunt doar acte de cult, Biserica Filadelfia se concentrează în primul rând pe lucrarea de învățătură și evanghelizare personală. Viziunea bisericii e ca tinerii și copiii să ajungă să-L cunoască pe Domnul Isus și să-L mărturisească colegilor, profesorilor și vecinilor lor.

Ne bucurăm atât de mult să vedem că Dumnezeu atinge inimi și aduce oameni la pocăință într-o zonă atât de aridă, cu un secularism crescând. Dumnezeu să fie lăudat!

*Rev. Adrian Rusu,
Director Misiunea Generis*

ADEVĂRATA ÎNCHINARE

Motivație pentru Marea Trimitere

Când vorbim despre misiune, ne gândim adesea la porunca Domnului Isus din finalul Evangheliei după Matei: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.” Este o chemare clară, dar dacă privim mai adânc, vom descoperi că adevărata motivație pentru misiune nu pornește de la nevoile lumii, ci de la măreția lui Dumnezeu.

Nu mergem în misiune doar pentru că lumea este pierdută, ci mai ales pentru că Dumnezeu este vrednic să fie cunoscut și adorat de toate popoarele. Adevărata închinare este sursa din care izvorăște misiunea. Când Îl vedem pe Dumnezeu așa cum este — glorios, sfânt, vrednic — nu mai putem trăi pentru confortul propriu. Închinarea autentică produce o mișcare a inimii care duce la ascultare și trimitere.

În centrul Scripturii se află dorința lui Dumnezeu de a fi adorat de oameni din toate neamurile. Misiunea este mijlocul prin care acest scop se împlinește. De aceea, o viață de închinare autentică, transformată de frumusețea lui Dumnezeu, va naște dorința de a-L face cunoscut. Închinarea care nu duce la misiune este incompletă.

Mulți consideră că misiunea este doar pentru cei cu o chemare specială. Însă realitatea este că misiunea este o extensie naturală a închinării. Nu toți vom merge în locuri îndepărtate, dar toți suntem chemați să trăim pentru gloria lui Dumnezeu în toate națiunile. Unii vor merge, alții vor susține, vor mijloci sau vor trimite, dar toți trebuie să ardă de aceeași viziune.

Misiunea nu este un simplu „departament” al bisericii, ci respirația ei. Dacă Dumnezeu este vrednic de toată gloria, nu putem accepta ca El să nu fie cunoscut pretutindeni. Închinarea autentică ne trezește din pasivitate, devine combustibil al viziunii și chemare la acțiune. Spunea cineva: „Nu trebuie să te simți chemat să mergi; trebuie să ai o chemare clară să rămâi.” Putem oare spune că suntem creștini și, în același timp, să nu facem nimic pentru misiune?

Dacă am fost atinși de harul Său, dacă am cunoscut gloria Lui, nu putem rămâne neutri. În fața întrebării divine: „Pe cine să trimitem?”, răspunsul devine firesc pentru cel care se închină cu adevărat: „Iată-mă, trimite-mă!”

Rev. Adrian Rusu

ÎNCHINAREA PLĂCUTĂ LUI DUMNEZEU

„Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică, fiindcă Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor”.

(Evrei 12:28-29)

CARTEA EVREI NE ÎNDEAMNĂ LA O ÎNCHINARE AUTENTICĂ ȘI PROFUNDĂ, DEMNĂ DE DUMNEZEU. În versetele de mai sus, găsim conturată esența unei închinări plăcute lui Dumnezeu: *„Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică, fiindcă Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.”* Aceste versete subliniază trei caracteristici fundamentale ale unei închinări autentice: recunoștința (mulțumirea), evlavia și frica sfântă.

ÎNCHINAREA PLĂCUTĂ ESTE ÎNCHINAREA FĂCUTĂ CU MULȚUMIRE

Mulțumirea izvorăște dintr-o inimă conștientă că tot ce are i se datorează harului lui Dumnezeu. Această recunoștință devine motorul unei închinări autentice. Închinarea plăcută lui Dumnezeu începe cu înțelegerea harului primit prin Hristos: *„Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina...”* (Evrei 12:28).

Creștinul este chemat să se închine având permanent în inimă conștiința binecuvântărilor lui Dumnezeu, mai ales darul mântuirii în Hristos (Efeseni 2:8-9). Mulțumirea autentică depășește circumstanțele imediate și reflectă încrederea profundă că

Dumnezeu rămâne bun și credincios în orice împrejurare (1 Tesaloniceni 5:18).

Exemplul apostolului Pavel ilustrează perfect această închinare cu mulțumire. În Filipeni 4:12-13, Pavel afirmă că a învățat secretul mulțumirii în orice situație, bazându-se pe Hristos care îl întărește: *„Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește.”*

Mulțumirea lui Pavel nu depindea de situația materială sau confortul vieții, ci de încrederea fermă că Dumnezeu este mereu prezent și credincios.

ÎNCHINAREA PLĂCUTĂ ESTE ÎNCHINAREA FĂCUTĂ CU EVLAVIE

Evlavia implică o atitudine profundă de reverență și respect față de Dumnezeu. Închinarea plăcută lui Dumnezeu nu este superficială sau formală, ci provine dintr-o inimă sinceră, curată și smerită înaintea Creatorului. Apostolul Petru ne îndeamnă la o viață de evlavie în 2 Petru 3:11: *„Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi printr-o purtare sfântă și evlavioasă?”.*

Evlavia autentică presupune trăirea permanentă în conștiința prezenței lui Dumnezeu, o prezență care sfințește și transformă viața celui care se închină (1 Timotei 4:7-8).

În Vechiul Testament, Isaia experimentează această evlavie când se află înaintea tronului divin și devine conștient de sfințenia absolută a lui Dumnezeu, ceea ce îl face să exclame cu umilință: *„Vai de mine!... căci sunt un om cu buze necurate...”* (Isaia 6:5). Această reacție reflectă o inimă evlavioasă, profund conștientă de măreția divină și de nevoia proprie după har.

ÎNCHINAREA PLĂCUTĂ ESTE ÎNCHINAREA FĂCUTĂ CU FRICĂ

Frica sfântă despre care vorbește Scriptura nu este o teamă paralizantă, ci o reverență profundă și un respect autentic față de Dumnezeu, care conștientizează sfințenia Sa desăvârșită și autoritatea absolută. Evrei 12:29 ne reamintește că „*Dumnezeul nostru este un foc mistuitor*”, subliniind necesitatea unei închinări marcate de respect profund și reverență autentică față de Dumnezeu.

Proverbe 9:10 afirmă clar: „*Frica de Domnul este începutul înțelepciunii...*”. Această frică sfântă presupune ascultarea deplină și supunerea totală față de voia lui Dumnezeu. În cartea Exodului, Moise a experimentat frica reverențială în prezența divină de la rugul aprins, când Dumnezeu i-a spus să-și scoată încălțăminte deoarece pământul era sfânt (Exod 3:5). În același fel, astăzi, credinciosul este chemat să vină înaintea lui Dumnezeu cu smerenie și reverență, conștient de prezența Lui sfântă și de chemarea la o viață de sfințenie.

Închinarea plăcută lui Dumnezeu este închinarea unei inimi care îl recunoaște pe Dumnezeu ca sursa tuturor binecuvântărilor și a mântuirii. Este închinarea marcată de recunoștință autentică, de evlavie

sinceră și de o frică reverențială profundă. Aceste caracteristici nu sunt opționale, ci obligatorii în trăirea unei vieți autentice de închinare, pentru că reflectă corect raportul nostru cu Dumnezeul atotputernic, care este și Tatăl nostru iubitor și sfânt.

Așa cum autorul epistolei către Evrei ne avertizează, Dumnezeul nostru este un foc mistuitor, fapt ce arată seriozitatea și profunzimea chemării la închinare. În consecință, să ne apropiem cu responsabilitate, smerenie și bucurie sfântă, știind că în-

chinarea autentică aduce onoare lui Dumnezeu și ne transformă viețile spre asemănarea cu Hristos, modelul perfect al unei vieți plăcute înaintea Tatălui.

Astfel, închinarea noastră devine o mărturie vie despre harul și slava lui Dumnezeu înaintea lumii întregi.

*Pastor Gheorghe Ritișan
Președinte APME*

APME
AGENȚIA PENTICOSTALĂ
DE MISIUNE EXTERNĂ

În inima Scripturii, dar și în Evanghelii, porunca de a merge (Matei 28:18-20; Marcu 16:15-18; Luca 24:44-47; Ioan 20:21) este strâns legată de revelația unui Dumnezeu vrednic de închinare, care transformă vieți și apoi trimite mesagerii transformați în Numele Lui, în Misiunea Lui.

Lui Moise i se arată Dumnezeu într-un rug care nu se mistuie, proclamându-Și Numele (Exod 3:1-12). Apoi este trimis ca mesager al salvării poporului Său din Egipt: „Acum vino, Eu te voi trimite la Faraon...” (v.10).

Isaia se bucură tremurând de manifestarea slavei lui Dumnezeu în Templu, într-un an plin de doliu (Isaia 6:1-8). După ce inima îi este transformată, devine mesager al lui Dumnezeu către poporul lui Iuda, ce trăia în răzvrătire. Trimiterea: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” — „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6:8). O misiune grea, mesaje pline de pedeapsă, dar și de speranță.

Saul, pe drumul Damascului, îl întâlnește pe Cel pe care L-a prigonit din neștiință, cu pasiune și ură atâta timp: pe Isus Hristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu (Fapte 9:1-20). Această revelație îi schimbă fundamental identitatea, dar și misiunea. Anania din Damasc înțelege ce prețios este acest om pentru „salvarea Neamurilor”: „Du-te, căci este un vas ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor” (v.15). Astfel, Saul cel prigonitor devine Pavel cel salvator.

Marea Trimitere nu pornește dintr-un birou de strategie, ci *dintr-o inimă aprinsă de slava lui Dumnezeu*. Adevărata misiune este rezultatul inevitabil al unei închinări autentice. Oriunde oamenii îl văd pe Dumnezeu așa cum este El — sfânt, milos, glorios (Psalmul 67:1-2; 98:1-3) — acolo inima se închină și picioarele se pun în mișcare. Când inima arde de dragoste pentru Dumnezeu, picioarele pornesc spre neamuri.

Fiecare mare mișcare misionară a început nu cu planuri bine ticluite, ci cu oameni care au fost atinși de slava lui Dumnezeu în viața lor. Misiunea nu este un răspuns la vinovăție, ci o revărsare a bucuriei. Nu este programată, ci trăită.

Apostolul Pavel explică acest „mecanism” celor din Corint, care au lucrat alături de el la salvarea iudeilor și neamurilor: „Dacă este cineva în

„CÂND SLAVA LUI DUMNEZEU ATINGE INIMA OMULUI PIERDUT”: ADEVĂRATA ÎNCHINARE – MOTIVAȚIE PENTRU MAREA TRIMITERE

ÎNCHINAREA ADEVĂRATĂ NAȘTE MISIUNE AUTENTICĂ

Aceasta este ordinea divină: Dumnezeu Se revelează — omul este salvat — se naște închinarea — apare dorința de a merge — Marea Trimitere devine inevitabilă. O putem numi și *ecuația misiunii*, ce cuprinde în ea Revelația lui Dumnezeu (Slava Lui), Salvarea Omului, Răspunsul plin de recunoștință, Dorința de a împărtăși mesajul Salvării altora.

Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Toate aceste lucruri noi sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării” (2 Corinteni 5:17-18). De aceea, „*ca și cum Dumnezeu v-ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, prin Isus Hristos (în Numele lui Hristos), împăcați-vă cu Dumnezeu!*” (2 Cor 5:20).

Având în vedere slava lui Dumnezeu și transformarea interioară produsă, această dorință de a ne închina lui Dumnezeu se transformă în acte misionare, în care îi căutăm pe alții, ca și ei să fie salvați. Apostolul Pavel nu a plecat în misiune pentru că a studiat geografia religiilor, ci pentru că „i s-a descoperit Fiul” (Galateni 1:15-16) și l-a trimis Duhul Sfânt. Isaia nu s-a oferit voluntar din datorie, ci pentru că L-a văzut pe Domnul pe un scaun de domnie, înconjurat de sfințenie (Isaia 6).

Apostolii nu au mers în lume pentru că aveau diplome, ci pentru că au fost umpluți de Duhul și au fost compleșiți de gloria lui Hristos cel înviat.

POVEȘTI ALE SLAVEI ÎN EVANGHELII

Evangelhiile sunt pline de oameni care au fost atinși de slava lui Dumnezeu – și viața lor s-a transformat în închinare și misiune. Nu au fost perfecți. Nu au fost trimiși de oameni. Au fost atinși de Domnul Isus Hristos.

1. OMUL DIN ȚINUTUL GHERGHE-SENILOR – ELIBERAT DE LANȚURILE DEMONILOR (Luca 8:26-39).

Un om gol, singur și posedat de o legiune de demoni (4800–6000 demoni) este transformat într-un misionar. De la groapa mormintelor la trimiterea între oameni. Cunoașterea lui Isus îl transformă în închinător. Și în misionar. Vrea să rămână cu Isus, dar Domnul îl trimite: *„Întoarce-te acasă și povestește ce ți-a făcut Dumnezeu”* (v. 39). Și omul a mers. Nu la o conferință. Nu la o școală. A mers în Decapole și a vestit. Slava a umplut o inimă zdrobită, iar acum el o face cunoscută altora.

2. FEMEIA SAMARITEANCĂ (Ioan 4:1-42). Cinci bărbați care au disprețuit-o. Un suflet gol. O fântână care nu potolea niciodată setea, dar îi amplifica rușinea. Și bârfa. Până când a venit Domnul Isus Hristos la acea fântână, lângă Sihar. I-a vorbit despre apă vie, despre adevărata închinare. Și ea a plecat. A lăsat găleata – simbolul vechii vieți – și a fugit în sat. *„Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut! Nu cumva acesta este Hristosul? - Restauratorul?”* (v. 29). O femeie marginalizată devine o misionară spontană. Slava lui Hristos a umplut inima ei – și a umplut apoi tot satul. Prin ea un sat întreg a primit Apă vie.

3. ORBUL DIN NAȘTERE (Ioan 9). A deschis ochii – la propriu și la figurat. A descoperit că doar cineva cu adevărat sfânt, care face voia lui Dumnezeu, care vine de la Dumnezeu, poate să vindece ochii unui orb (v. 29-33). Și, la final, a spus: *„Cred, Doamne”* – și s-a închinat (v. 38). A fost izgonit de sinagogă, dar a devenit un martor curajos. Nicio teamă. Nicio rușine. Doar lumină. O lumină care trebuia împărtășită.

Aceasta este adevărata închinare: nu doar o stare de spirit, ci o viață transformată de prezența și gloria lui Dumnezeu, care nu poate rămâne statică. Când Isus te ridică din rușine, te spală de vinovăție, te atinge cu dragoste, atunci nu mai poți tăcea. Vrei ca toți să-L cunoască. Să vadă ce ai văzut tu. Să guste ce ai gustat tu. Aceasta este motivația supremă pentru Marea Trimitere: nu vinovăția, ci slava.

ÎNCHINAREA ESTE SCOPUL FINAL AL MISIUNII

Dacă slava lui Dumnezeu manifestată în viața omului și închinarea duc la misiune, în aceeași măsură și misiunea duce la închinare.

John Piper susține cu tărie: *„Misiunea nu este scopul final al Bisericii. Închinarea este. Misiunea există pentru că închinarea nu există.”*

Trăim într-o lume în care milioane de oameni se închină diferiților idoli, care, cred ei, le-ar putea aduce împlinire și bucurie în viață: banului, plăcerii, religiei false, puterii. Este imaginea din Valea Dura (Daniel 3:1-30). Nebucadnețar a zidit un chip de aur de peste 30 de metri ce îl reprezenta pe el și a obligat pe toți dregătorii, judecătorii, cârmuitorii și liderii din întregul imperiu babilonian, *„popoare, neamuri, oameni de toate limbile (...) să i se închine cu fața la pământ”* (v. 4-5). Aceasta este închinarea lumii. Își oferă inima idolilor trecători.

Dar Dumnezeu ne cheamă să le arătăm oamenilor pe Mielul. Cel care a fost înjunghiat. Cel care a înviat. Cel vrednic de închinare din partea fiecărui popor, limbă și neam. Scopul suprem al lui Dumnezeu nu este doar ca oamenii să fie mântuiți, ci ca toate neamurile să îl cunoască și să i se închine (Psalmul 96:3-19). Israel a fost ambasadorul Lui pentru o perioadă. Biserica este mâna întinsă prin care Dumnezeu duce mesajul vieții popoarelor. Imaginea finală a misiunii împlinite este cea din fața Tronului lui

Dumnezeu, cu *„oameni din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, stând înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului”*, închinându-se și glorificând pe Dumnezeu, care șade pe scaunul de domnie și pe Miel (Apocalipsa 7:9-10). Iată că misiunea este mijlocul, închinarea este ținta.

CARE ESTE RĂSPUNSUL TĂU?

Slava lui Dumnezeu manifestată în viața cuiva produce închinare. Închinarea naște ascultare. Ascultarea devine trimitere. Așa lucrează Dumnezeu. De aceea, orice chemare misionară adevărată pornește dintr-o întâlnire autentică cu slava lui Dumnezeu.

„Nimeni nu este trimis până nu L-a văzut pe Dumnezeu. Dar nimeni care L-a văzut cu adevărat nu poate rămâne pe loc.”

Doamne, dă-ne ochi să vedem slava Ta, inimi să ne închinăm cu adevărat și picioare să mergem până acolo unde slava Ta nu a fost încă rostită.

Piper, J. (2010). *Let the Nations Be Glad! The Supremacy of God in Missions* (3rd ed.) Baker Academic

Prof. Dr. Șaitiș Marcel,
misionar în Madagascar

DIVERSIFICAREA ÎNCHINĂRII CREȘTINE ÎN BISERICILE EVANGHELICE

**“... este scris:
Domnului, Dumnezeului
tău să te închini...”
(Matei 4:10)**

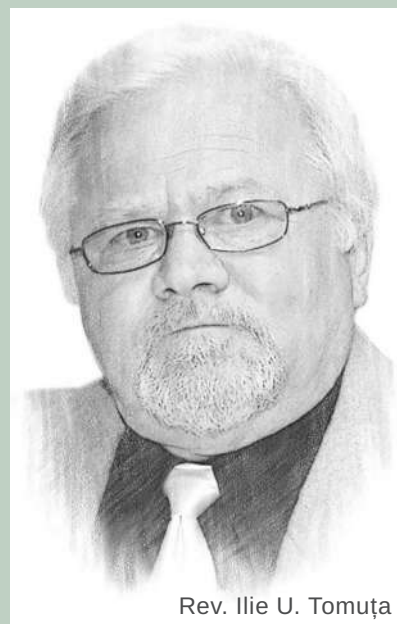
ÎN UNIVERSUL ÎN CARE TRĂIM, EXISTĂ DOAR DOUĂ PERSOANE CARE VOR ÎNCHINAREA NOASTRĂ, DUMNEZEU ȘI DIAVOLUL.

Domnul Isus a spus: “Nu puteți sluji și lui Dumnezeu, și lui Mamona.” (Matei 6:24). Ne naștem nu cu dorința de a ne închina lui Dumnezeu, ci cu tendința de a ne construi un turn al nostru, un “fildeș”. Vrem să ne facem un nume, dar nu cu ajutorul lui Dumnezeu, ci după standardele noastre.

Modul real în care ar trebui să ne închinăm este prezentat în Noul Testament, în conversația Domnului Isus cu femeia de la fântână (Ioan 4:6-30). Ea a vorbit cu Isus despre locuri de închinare. Isus îi spune cum trebuie să fie închinarea și de ce trebuie să fie așa. Închinarea trebuie să fie în duh și adevăr, cu motivația că așa dorește Dumnezeu. “...închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4:23).

Din această afirmație reiese faptul că închinarea înaintea lui Dumnezeu în duh și în adevăr nu trebuie să fie limitată la o anumită zonă geografică cu anumite obiceiuri sau la o anumită confesiune. Ea trebuie să atingă standardele lui Dumnezeu. Închinătorii adevărați se închină lui Dumnezeu și la nimic altceva, nicidecum la Maria sau alți sfinți, sau alți idoli.

În cartea Apocalipsei este redat mesajul unui înger, un mesaj de interes general pentru toți locuitorii pământului: “... închinați-vă înaintea Celui ce a făcut cerurile și pământul” (Apocalipsa 14:7).

Rev. Ilie U. Tomuța

Auzim mereu în bisericile evanghelice anunțuri de genul: “Ne închinăm prin cântare, ne închinăm prin rugăciune, ne închinăm prin dărnicie, ne închinăm prin bățul din palme”, etc.

A.W. Tozer, în una din scrierile lui, face următoarea remarcă cu privire la închinare: “Închinarea este giuvaerul pierdut în evangheliismul modern.” Oare ce altceva putem noi oferi lui Dumnezeu dacă nu închinarea noastră în Duh și adevăr?

Trăim vremuri în care unele biserici se destramă tocmai din înțelegerea greșită a închinării. Când vorbim despre închinarea în duh și adevăr, trebuie să știm că tot ceea ce avem, tot ceea ce suntem trebuie alinate cu cerințele lui Dumnezeu și nicidecum cu tradițiile născocite de noi. Închinarea adevărată are de-a face cu inima noastră, cu gândirea noastră și trăirea reală de adevărați creștini.

O mamă încerca să-și înduplece copilul să meargă la biserică la care mergea ea. Copilul i-a zis: “Mama, eu nu merg acolo fiindcă acolo, în timpul închinării, se bate din palme.” Mama i-a răspuns: “Da, dragul mami, unii bat din palme, dar tu bați din gură...”. A cui închinare e primită?

Muzeul Bibliei la Conferința misionară. Invitați speciali: Domnul Lucian Ilie Stănică – Consul General la Chicago și Dr. Ionel Tuțac – inițiatorul Muzeului Bibliei din România

Am citit despre un tată care și-a adus copilul cu el la biserică și i-a spus: *“Dragul meu, la biserică, creștinii cântă, se roagă, ascultă predicile, etc. Tu doar trebuie să te uiți la mine și să faci ce fac eu.”* Totul a fost clar până când pastorul a făcut următorul anunț: *“...și acum urmează să ne închinăm Domnului cu darurile noastre”*. Bineînțeles că a urmat colecta. După terminarea colectei, copilul l-a întrebat pe tată: *“Tată, tu cât ai luat? Eu am luat \$10.”* Poate aceasta fi numită închinare prin dărnice? Categorie copilul nu a înțeles ce înseamnă închinare prin dărnice.

Am vizitat o grupare de frați evrei mesianici. Era un program la care era prezent și pastorul Richard Wurmbbrand. Toate mi s-au părut ok până când cel ce conducea programul a anunțat că ne vom închina Domnului printr-o cântare. Au început toți să cânte și deodată, pe scenă, a urcat o soră ce a început să danseze. Era plină de bucurie. Pastorul Richard Wurmbbrand a urcat și el pe scenă și a început și el nu doar să danseze, ci să invite întreaga biserică la o astfel

de închinare. S-a încins întreaga biserică în afară de mine. Eu m-am închinat în poziția de drepti. Parcă eram soldat în armata romană. Adică o poziție de om “înțepenit”! Am plecat acasă trist nu de ceea ce am văzut, ci pentru că ei s-au închinat cu toată inima, iar eu m-am transformat într-un judecător de elită.

Am vizitat o biserică africană din Mozambic, în care am văzut în fața amvonului trei coșuri cu următoarele inscripții: 1. Pentru biserică; 2. Pentru Misiune; 3. Pentru Pastor. La încheierea programului, cel care a condus programul a făcut ultimul anunț: *“Acum, în timpul unei cântări, vom trece la actul închinării prin dărnice.”* Fiecare din cei prezenți au trecut prin fața amvonului și a pus darul în coșul care dorea sau în fața coșului. Unii au pus bani, alții au pus fructe, alții vegetale. La un moment dat, a venit o femeie cu o găină legată de picioare și a pus-o, cred, în fața coșului pe care scria “Pastor”. Găina s-a speriat și, din câteva mișcări, a dezlegat sfoara cu care era legată și a luat-o la fugă. Bineînțeles că s-au găsit

câțiva frați care au fugit după găină. Au prins-o și au adus-o iar în biserică. Un frate ce se credea mai “sfânt” s-a scandalizat zicând: *“Nu se poate! Odată fugită găina din biserică, nu mai are voie să fie adusă înapoi!”*. A urmat o discuție aprinsă în care trebuia să intervină cei din conducere ca să decidă ce pedeapsă să i se dea găinii și dacă mai poate fi acceptată să fie parte din actul închinării. Un obicei al fraților africani este să facă cadouri musafirilor. Cadoul pe care eu l-am primit a fost o găină.

Stimați creștini, oare când vom înțelege că închinarea pe care o cere Dumnezeu nu o stabilim noi cum să fie? Ea este stabilită de însuși Dumnezeu. Ea poate fi diversificată, diferită de la o zonă a țării la alta. Ea poate fi diferită de la o națiune la alta națiune, dar trebuie să fie în duh și în adevăr și nicidecum prin răsede, bătut din palme de dragul celor ce cântă, etc.

E timpul să învățăm că: *“Închinarea adevărată este mai mult decât muzică, mai mult decât dans, mai mult decât bătut din palme, mai mult decât răsede sau căderi pe spate. Adevărații închinători trebuie să cadă în genunchi înălțând numele lui Dumnezeu.”* Ea poate fi manifestată printr-o tăcere desăvârșită în care inima îl laudă pe Dumnezeu. Poate fi manifestată prin strigăte de bucurie (Ps. 66:1). Poate fi manifestată prin bătutul din palme (Ps. 47:1). Poate fi manifestată îngenunchind în fața măreției lui Dumnezeu.

Oare din tot ce s-a scris despre închinare sau din tot ce se va predica zilele acestea, vom învăța să ne închinăm lui Dumnezeu urmând standardele Sfințelor Scripturi sau vom pleca la ale noastre cu obiceiurile noastre, cu tradițiile noastre?

Chemarea pe care ne-o face Cuvântul lui Dumnezeu este: *“Veniți dar să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru! Căci El este Dumnezeul nostru...”* Ps. 95:6-7.

Rev. Ilie U. Tomuța

ÎNCHINAREA CARE ZIDEȘTE SLUJIREA:

CHEMAREA LA EXCELENȚĂ PENTRU MAREA TRIMITERE

*„Orice faceți, să faceți
din toată inima, ca
pentru Domnul, nu ca
pentru oameni, ca unii
care știți că veți primi de
la Domnul răsplata moș-
tenirii. Voi slujiți Domnu-
lui Hristos.”*

(Coloseni 3:23-24)

CÂND ROSTIM CUVÂNTUL „ÎNCHINARE”, CEI MAI MULȚI GÂNDESC INSTINCTIV LA MUZICĂ, LA CÂNTARE, LA MOMENTELE CU CARE ÎNCEPEM DUMINICA SLUJBA DIN BISERICĂ. Dar adevărata închinare nu este doar un sunet, nu se limitează la spațiul bisericesc al adunării credincioșilor și nu poate fi delimitată de un program sau de o emoție trăită duminica. Închinarea autentică străbate orice oră din zi, fiecare cotlon al vieții și fiecare detaliu al existenței noastre.

Cred din toată inima că închinarea adevărată este slujirea lui Dumnezeu cu excelență, în orice circumstanțe, sub orice privire, în fiecare gând care răsare și în fiecare simțire care prinde rădăcini în inima noastră. Când trăim pentru Domnul, orice lucru făcut cu dăruire, curăție și pricepere devine un act de închinare, fără să fie nevoie de vreun sunet sau cuvânt.

Mai mult, misiunea însăși există pentru că încă nu există închinare pretutindeni. Scopul final al oricărei lucrări de misiune nu este activitatea socială, ci ca toate popoarele să cunoască pe Dumnezeul cel viu și să Î se închine cu viețile lor.

Pornind de la aceste adevăruri, vreau să vă prezint, pe scurt, perspectiva asupra închinării care definește programul de pregătire la CRST: formarea cu excelență astăzi, pentru a sluji cu excelență mâine, astfel încât slujirea noastră să fie o închinare plăcută Domnului și o mărturie vie pentru cei ce ne privesc.

1. ASCULTAREA CHEMĂRII – ÎNCEPUTUL UNEI VIEȚI DE ÎNCHINARE

La CRST, fiecare student ajunge aici nu dintr-o întâmplare, ci răspunzând unei chemări divine. Închinarea autentică începe cu această ascultare – cu acel „da” spus lui Dumnezeu, care cere adesea renunțarea la confortul personal și la planurile proprii.

A răspunde chemării înseamnă a recunoaște suveranitatea lui Dumnezeu peste viitorul nostru, oferindu-I Lui dreptul de a scrie povestea vieții noastre.

Această ascultare nu se oprește odată ce studentul a pășit pragul CRST, ci devine o temelie pe care fiecare zi de pregătire, fiecare decizie, fiecare efort depus capătă valoarea unei jertfe pe altarul ascultării. Într-o lume care urmărește succes rapid și împlinire personală, studenții CRST aleg să Îi predea Domnului inima și planurile lor – primul pas către o închinare autentică.

2. SUPUNEREA – FORMAREA CARACTERULUI PENTRU O ÎNCHINARE AUTENTICĂ

Viața la CRST nu este lipsită de provocări: există reguli, discipline, standarde, mentorat, corectare și lucru în echipă. Toate acestea solicită supunere, iar supunerea nu este o slăbiciune, ci rădăcina unei închinări adevărate – a te pune sub autoritate, a accepta procesul de formare, chiar și atunci când este greu sau foarte incomod.

Scriptura ne învață: „Orice faceți, faceți din toată inima, ca pentru Domnul.” (Col. 3:23). Supunerea sinceră modelează caracterul, curăță motivația inimii și pregătește pentru slujire. Prin supunerea zilnică față de Dumnezeu, lideri și colegi, viața studentului devine un câmp de antrenament spiritual unde fiecare mică victorie, fiecare renunțare, fiecare pas de credință devine o jertfă de bun miros, plăcută înaintea Domnului.

3. PREGĂTIREA CU EXCELENȚĂ – ÎNCHINARE ÎN FIECARE DETALIU

Exelența nu este doar o cerință academică, ci o chemare spirituală pentru toți cei care doresc să Îl slujească pe Dumnezeu.

La CRST, fiecare curs, proiect, slujire în practică, fiecare clipă petrecută în studiu sau slujire este privită ca o oportunitate de a aduce laudă lui Dumnezeu.

„Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni...” – aceste cuvinte devin realitate atunci când studenții aleg să muncească și să se pregătească nu pentru note, ci pentru Domnul însuși.

Astfel, excelența devine limbajul lor de închinare: seriozitate, punctualitate, atenție la detalii, perseverență. Și nu este vorba de a atinge perfecțiunea, ci de a dăruia tot ce ai mai bun Celui care ți-a dat totul.

4. SLUIREA CA MĂRTURIE – RODUL UNEI PREGĂTIRI FĂCUTE CU CREDINCIOȘIE

Pregătirea cu excelență făcută astăzi nu este doar pentru împlinirea personală, ci pentru a fi gata să slujim roditor mâine.

Închinarea autentică nu se oprește la clasă, ci se transformă în slujire, acolo unde Domnul ne trimite.

Când slujim cu devotament, integritate și excelență, viața noastră devine o mărturie vie pentru cei ce ne privesc. Oamenii din jur văd o diferență, văd că slujirea noastră nu este făcută ca pentru oameni, ci ca pentru Domnul Hristos.

Astfel, fiecare absolvent CRST devine o lumină în comunitatea în care este trimis, iar viața sa devine o invitație tăcută către adevărata închinare – nu doar pe buze, ci în fapte, în caracter și în orice lucrare care ne este încredințată, zi de zi.

CONCLUZIE: Închinarea autentică nu este niciodată un act izolat, ci firul roșu care străbate întreaga noastră viață – de la chemarea inițială, la fiecare zi de pregătire și la fiecare faptă de slujire.

Adevărata formare la CRST înseamnă să aducem ascultarea, supunerea și excelența în fiecare gest, fiecare alegere, pentru ca viața noastră întregă să-L onoreze pe Domnul.

Adevărata închinare începe atunci când Îi încredințăm Domnului nu doar cântarea, ci inima, gândurile, visurile și faptele noastre de zi cu zi.

Când slujirea noastră se bazează pe o pregătire făcută cu credincioșie, viața noastră devine o mărturie care îi invită pe ceilalți la închinare adevărată.

Ionuț Vlad – Decan CRST

ÎȚI DOREȘTI CA VIAȚA TA SĂ FIE O ÎNCHINARE AUTENTICĂ, O MĂRTURIE VIE, O INFLUENȚĂ PENTRU GENERAȚIILE VIITOARE?

Vino alături de noi, sprijinind formarea studenților CRST – fie prin rugăciune, resurse sau încurajare. Împreună putem crește slujitori dedicați, pregătiți să răspundă cu excelență chemării lui Dumnezeu în lume.

secretariat@crst-ct.ro
www.crst-ct.ro

„Acum, temeți-vă de Domnul și slujiți-l
cu scumpătate și credincioșie.”

Iosua 24:14a

Sâmbăta dimineața, la micul dejun, ne facem timp să împărtășim unul cu celălalt ceea ce Dumnezeu ne-a vorbit în săptămâna care s-a scurs. Ne aducem Bibliile și jurnalele la masă și ne deschidem inimile pentru a ne asculta.

Astăzi eu (Ina) i-am împărtășit lui Christian cum, în timp ce citeam Iosua 24:14, am simțit că Dumnezeu ne vorbește că, pe lângă o slujire „cu scumpătate și credincioșie,” cred că Domnul dorește ca noi să-I slujim și cu stabilitate. În acest verset, cuvântul ebraic pentru credincioșie este *emeth*, care înseamnă și stabilitate.

În urmă cu două zile, am avut o întâlnire Zoom cu ceilalți coordonatori regionali și ne-a fost reconfirmat faptul că misionarii trec prin experiențe care au potențialul de a eroda stabilitatea în slujire. Când cererea pentru

viză este refuzată, când noul climat afectează sănătatea misionarului, când misionarul primește vestea despre un diagnostic neașteptat pe care tocmai l-a primit părintele său, când sprijinul financiar scade sau când misionarii își dau seama că localnicii și cultura lor nu sunt atât de ușor de iubit pe cât credeau la început, atunci în mintea misionarului se pot contura unele scenarii despre schimbări care vor face situația mai ușoară. Iar aceste scenarii pot aduce instabilitate.

Dar stabilitatea noastră vine din cunoașterea faptului că suntem che-
mați, sfințiți și împuterniciți de Duhul

STABILITATE ÎN SLUJIRE!

CHRISTIAN & INA
(Hrișcă) KOPJAR

Am auzit glasul Domnului întrebând:
„Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?”
Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” *Isaia 6:8*

Liberia

Sfânt pentru a sluji *Missio Dei*! Stabilitatea noastră în slujire este întărită atunci când menținem o relație profundă cu Dumnezeu, când dezvoltăm o viziune și o strategie clară pentru slujire și când suntem dispuși să perseverăm în vremuri dificile.

În acești ani petrecuți în Liberia, am învățat să perseverăm în vremurile dificile și ne-am angrenat cu dedicație în activități de slujire despre care împărtășim în scrisorile de informare pentru slava lui Dumnezeu, motivându-vă pe dumneavoastră să binecuvântați Numele Lui și motivându-ne pe noi să fim cât mai stabili în slujire!

ULTIMELE SĂPTĂMÂNI ÎN LIBERIA: FOCALIZARE PE UCENICIE!

A fost un privilegiu pentru noi să investim șase luni din viața noastră în procesul de a face acești treisprezece ucenici. Săptămâna dinaintea absolvirii a fost folosită pentru întâlniri de consiliere și evaluare cu fiecare student, dar și cu echipa. Iar după ce a procesat traseul fiecărui student, Christian ne-a comunicat faptul că toți studenții se califică pentru a absolvi.

În ultima zi de școală, am avut o masă de dragoste pentru studenți, timp în care ei au putut reflecta asupra lecțiilor pe care le-au învățat în școala de ucenicie (DTS). A fost minunat să-i auzim împărtășind despre domeniile în care viețile lor au fost transformate și despre modul în care Dumnezeu a folosit mai mulți profesori și diferite subiecte pentru această lucrare. Pe 5 aprilie am avut absolvirea, iar invitatul nostru, pastorul Florin Strugariu (cumnatul nostru din Cernavodă),

a adus un mesaj intitulat „Ai vrea ca Isus să te reprezinte în același fel în care Îl reprezinți tu pe El?” Astfel, i-a chemat pe studenți la un nivel mai înalt de responsabilitate, explicând că valoarea certificatelor lor nu constă în cerneala tipărită pe hârtie, ci în viețile schimbate care Îl vor reprezenta pe Hristos în lume, în așa fel încât oamenii care îi vor cunoaște vor ajunge să-L iubească pe Hristos din ei!

CHRISTIAN T.: DEZBRĂCAT DE OMUL CEL VECHI, ÎMBRĂCAT CU OMUL CEL NOU! Christian Tarlue tocmai a absolvit. A crescut ca singurul copil al mamei sale și nu și-a cunoscut niciodată tatăl. Cu toate acestea, de când a devenit adolescent, a locuit la prietenii lui. În timp ce unii l-au învățat lucrurile lumii, a existat un prieten care l-a invitat nu numai să intre în casa Domnului, ci și să vină și la școala de ucenicie.

Ca și student, Christian T. a avut o inimă învățabilă, iar Christian, soțul meu, a fost mentorul lui personal. În ceea ce mă privește, eu am fost persoana care l-a pus în fața unor alegeri. Iată un exemplu: într-o zi, purta o cămașă pe care era poza unei femei ușoare. Nu era conștient de mesajul greșit pe care îl promova, dar după ce i-am explicat acest lucru, l-am rugat să-mi dea cămașa lui, cu promisiunea că îi voi aduce una din cămășile soțului meu. A acceptat imediat și mi-a oferit cămașa cu o atitudine de pocăință!

Ușurința cu care s-a detașat de această cămașă a fost tipică pentru procesul prin care Christian T. a fost gata să se dezbrace de omul cel vechi, cu faptele firii pământești, și să se îmbrace cu neprihănirea și sfințenia omului cel nou. Deși absolvirea a venit cu regretul că niciun membru al familiei nu i-a fost alături, bucuria lui a fost să-l aibă alături, ca tată spiritual, pe Christian Kopjar, directorul Bazei și mentorul său. Acum se află la bază, deoarece s-a oferit voluntar pentru a sluji în echipă și este în procesul integrării în diferite activități, printre care lucrarea cu adolescenții.

MERCY: VIAȚĂ ABUNDENTĂ ÎN LOC DE GÂNDURI DE SINUCIDERE! În ziua absolvirii, Mercy N. a împărtășit o scurtă mărturie, incluzând acele cuvinte: „Vreau să exprim cât de recunoscătoare sunt lui Dumnezeu pentru credințioșia Sa față de viața mea. Am început acest DTS ca o persoană cu inima zdrobită. Dar lăudat fie Domnul, El a făcut o minune! Viața mea spirituală a fost activată, iar prin faptul că am învățat să îmi aduc durerea la cruce, Dumnezeu mi-a restaurat bucuria.”

Cine a fost Mercy anul trecut? Ei bine, în luna octombrie, am avut nevoie de autoritate spirituală pentru a o admite pe Mercy ca studentă. Ea și-a depus cererea în luna iulie, dar la scurt timp după aceea nu am mai dat de ea. Mai târziu, pastorul ei ne-a spus că Mercy este stăpânită de un duh rău și are un comportament ciudat, iar din acest motiv a fost internată într-un spital pentru persoane cu boli mintale, timp de o lună. Odată ce Mercy a fost externată din acel spital, ea a venit la noi și ne-a spus că, datorită diagnosticului și a medicației ei, nu va putea niciodată să fie studentă DTS. Mama ei era disperată și nu știa unde să meargă pentru ajutor!

Eu și Christian am luat-o pe Mercy la noi și, după ce am înțeles bine situația ei, L-am întrebat pe Dumnezeu ce să facem. În urma rugăciunii, Dumnezeu ne-a vorbit să o scoatem pe Mercy din închisoarea spirituală și a somniferelor. Împreună cu întreaga echipă, am decis să ne luptăm pentru Mercy timp de trei săptămâni, fiind de acord să o trimitem înapoi acasă, dacă ne va depăși cazul ei. Dar slavă lui Dumnezeu, care din prima zi a luat-o pe Mercy printr-o călătorie minunată de eliberare și creștere, dându-i un scop!

Victimă a multor abuzuri încă din copilărie, Mercy nu mai avea speranță de viață și se gândea să se sinucidă. Dar slavă lui Dumnezeu, acum Mercy trăiește viața din belșug! Cu o săptămână înainte de absolvire, în drumul de întoarcere din Sierra Leone, i-a fost furată geanta unde erau Biblia și jurnalul lui Mercy! Dar acest lucru nu i-a furat bucuria! În ziua absolvirii, i-am oferit cadou o altă Biblie! Ea a explodat de bucurie, spunând: „Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, hrana mea spirituală, am nevoie de ea în fiecare zi! Sunt atât de fericită că am din nou o Biblie!”

ULTIMELE SĂPTĂMÂNI ÎN LIBERIA: INVESTIȚII ÎN DEZVOLTAREA LIDERILOR!

Principiile bisericii indigene sunt foarte aplicabile și organizațiilor care sunt înființate de misionari internaționali. Viziunea noastră include aducerea Bazei YWAM din Liberia în acea fază a celor „trei auto”: auto-guvernare; auto-susținere și auto-propagare. Înainte de a pleca din Liberia, am avut un timp de instruire special cu echipa și i-am invitat pe unii colegi să-și asume roluri specifice în conducerea bazei.

John Alpha, care ne-a fost student în 2022, ne-a dat vești bune! În ultimii doi ani, John a de-

venit unul dintre colegii noștri valoroși. În timpul petrecut cu noi, i-am recunoscut inima pastorală. Prin dedicarea sa față de slujirea DTS-ului, el a creat un mediu spiritual în care studenții se adunau în fiecare seară pentru a se ruga împreună și a recita versete de memorie.

Acest lucru a generat, de asemenea, o atmosferă de familie, dând studenților un puternic sentiment de apartenență. Dincolo de slujirea la bază, John și-a dedicat timp slujirii în rândul dependenților de droguri, susținându-i în procesul de detoxifiere și încurajându-i să-L invite pe Hristos să preia controlul asupra voinței lor. Recent, după ce Christian l-a invitat să devină noul

director al Scolii de Ucenicie (DTS), John s-a rugat și s-a simțit în mod clar chemat de Dumnezeu să accepte această responsabilitate importantă. Între timp, Delvin este un alt lider promițător pentru baza noastră. Cu toate acestea, el încă mai așteaptă o confirmare suplimentară de la Domnul cu privire la rolul pe care ar trebui să și-l asume.

Ca parte din dezvoltarea lor pentru roluri de conducere, intenționăm să-i înscriem pe John și pe Delvin într-un institut de conducere care va începe la data de 6 iulie în Liberia. Cursul se va desfășura timp de 14 sâmbete și costă 150\$/persoană.

ULTIMELE SĂPTĂMÂNI ÎN LIBERIA: IDENTIFICÂND NEVOI ȘI OPORTUNITĂȚI!

Când am venit în Liberia, lucrarea cu copiii era un proiect mic, cu aproximativ 50 de copii. Pe măsură ce lucrarea s-a dezvoltat, acum avem aproximativ 100 de copii la fiecare program! Vârstele lor însă sunt cuprinse între 2 și 16 ani. Andrew continuă să fie coordonatorul pentru lucrarea cu copiii.

În aprilie, am discutat despre o nouă strategie de organizare a copiilor în trei grupe, pe baza vârstei lor. Începutul este mai dificil, deoarece avem nevoie de mai mulți învățători care să susțină această structură.

În timpul ultimei întâlniri, când m-am rugat pentru grupul de la 12 ani în sus, am simțit că Duhul Sfânt îmi atrage atenția asupra faptului că cei mai mulți dintre ei au între 13 și 15 ani. Am simțit că la baza noastră ar trebui să începem o slujire dedicată adolescenților.

Imediat, l-am abordat pe Christian T., proaspătul nostru absolvent, și l-am rugat să înceapă să organizeze întâlniri speciale pentru acest grup. Bucuria noastră continuă să crească! În scrisoarea anterioară, am cerut rugăciune pentru doi învățători suplimentari pentru slujirea copiilor, iar Dumnezeu a răspuns deja. Justin, un tânăr din Germania, s-a oferit voluntar să vină în Liberia timp de

șase luni pentru a ajuta la dezvoltarea acestei lucrări. Cu toate acestea, el va ajunge abia în octombrie. Până atunci, vă rugăm să vă rugați ca Andrew și Christian T. să fie inspirați și ghidați de Domnul în timp ce slujesc acestui grup prețios, dar vulnerabil!

TREI SĂPTĂMÂNI ÎN NAMIBIA!

Din 28 aprilie până pe 17 mai 2025, am călătorit în Namibia pentru a-i vizita pe Sandu & Marinela Maghiar, împreună cu Luca și Tania, copiii lor. În comparație cu majoritatea țărilor din Africa Subsahariană, Namibia este foarte dezvoltată! Familia Maghiar a trăit șase ani în Walvis Bay și s-a mutat la Windhoek în urmă cu 16 luni.

În Walvis Bay am avut frumoasa experiență de a întâlni o biserică matură, care se auto-guvernează, se auto-susține și se auto-propagă. Aceste rezultate bune se datorează faptului că Sandu și-a investit inima în organizarea bisericii, de la latura administrativă, până la învățătura biblică pe care a adus-o, lăsând în urmă o echipă de lideri cu viziune și hotărâre de a sluji în viitor. Și o lucrare cu copiii înfloritoare, pe care Marinela a dezvoltat-o.

În Windhoek se dezvoltă acum o nouă biserică, găzduită momentan în propria lor casă: o mână de oameni, cu o viziune aparte. Dorința lui Sandu este de a dezvolta o dinamică de conducere ca echipă, în care deciziile să nu fie luate în mod

individual, iar sarcinile să fie preluate de diferite departamente. Astfel, în timpul vizitei noastre biserica a organizat o conferință pe două teme: „Stewardship: Accountability and Sustainability” și „Team leadership: Unity and Responsibility”. Marinela, prin darurile ei, conduce slujirea copiilor și slujirea de laudă și închinare. Ca și cuplu, au în inimă ucenicia tinerilor, pe care au început-o deja!

Un alt proiect este și grădinița creștină Thrive Academy: născut din pasiune pentru educație, acest proiect se dorește a fi și o platformă pentru a contribui la obținerea unui permis de ședere permanentă.

Sandu & Marinela și-au înțeles chemarea în Namibia de când au venit ca studenți la CRST, dar au trecut prin multe restricții pentru a obține o viză. Ei pot rămâne în această țară acum pentru că Marinela lucrează ca lector universitar. Însă, în această lună, familia Maghiar pregătește actele necesare pentru permisele de ședere permanentă. Rugați-vă pentru ca familia Maghiar să primească favoarea lui Dumnezeu în acest proces de obținere a permiselor de rezidență permanentă!

SONSUZ YAŞAM KILISESI

REÎNTÂLNIREA CU BISERICA TURCĂ.

Reîntâlnirea cu frații din biserică a fost frumoasă pentru că o perioadă am fost plecați în promovarea lucrării cu turcii din Bulgaria, în România. În această perioadă frații s-au întâlnit pentru rugăciune în casele lor și s-au rugat împreună pentru biserică și familiile lor.

Am reînceput întâlnirile de rugăciune săptămânală și, împreună, ne rugăm ca Domnul Isus să ne folosească în lunile care urmează, în evanghelizarea oamenilor din orașul nostru și de la satele din împrejurimi.

AJUTORAREA OAMENILOR NEVOIAȘI

În comunitatea de oameni în care noi slujim se află și oameni nevoiași, fără locuri de muncă și cu copii mulți. Aceștia locuiesc la o margine a orașului, într-o zonă destul de mizeră, într-un bloc.

Luna aceasta, din nou, Dumnezeu ne-a binecuvântat cu alimente și haine să putem fi o mână întinsă pentru acești oameni.

Am fost la ei de trei ori, iar ei au început să ne cunoască. S-au bucurat mult că le-am dus din nou ajutoare! Mulțumim Domnului Isus pentru ajutorul dat! Ne rugăm ca Domnul să lucreze în mijlocul lor și să îi mântuiască!

RUGĂCIUNI PENTRU FRATELE ANGHIEL

După întoarcerea noastră din România, împreună cu surori din biserică, am mers la fratele Anghel, care este bolnav grav la plămâni și nu poate veni la biserică. L-am încurajat în credință și ne-am rugat pentru el.

Acolo am întâlnit unele din rudele lor musulmane, cărora am putut să le vorbim despre Domnul Isus pentru prima dată și i-am invitat să vină la biserică.

Ne rugăm ca Domnul Isus să intervină în viața lui, pentru ca și cei din casa lui care nu cunosc pe Domnul să se pocăiască!

IBRAHIM ȘI ȘERIHAN

Am cunoscut pe Ibrahim și soția lui prin intermediul mamei și a surorilor lui care vin la biserica turcă. Luni de zile ne-am rugat pentru familia aceasta. În mod special pentru Ibrahim, care era alcoolic, iar mama lui se ruga la fiecare întâlnire cu lacrimi ca Domnul Isus să îl salveze de alcool și să îi mântuiască sufletul. El nu arăta că ar fi fost bolnav, dar după o răceală mai serioasă a mers

Sima Nicu și Elena
Misionari în Bulgaria

să facă analize, iar doctorii i-au găsit cancer la rinichi, în ultima fază, care s-a extins și la organele din jur. Familia lui a fost foarte afectată și ne-au chemat să ne rugăm pentru el și să îi vorbim de Domnul Isus.

Continuăm să ne rugăm ca Domnul Isus să lucreze în viața lor și să îi mântuiască!

MOTIVE DE RUGĂCIUNE

- Domnul să ajute biserica turcă să crească spiritual și numeric.
- Domnul să ne dea călăuzire și înțelepciune în lucrarea de evanghelizare a turcilor.
- Domnul să ajute lucrarea din Bulgaria cu mai mulți susținători. Bugetul nostru de lucrare este încă pe minus. Dăm slavă Domnului că minusul nostru la APME a mai scăzut!
- Domnul să aducă vindecare în viața fraților bolnavi și mântuire în viața lui Ibrahim și Șerihan.

ANDY & LUMINITA FINALLY IN MOZAMBIQUE

DEAR BROTHERS AND SISTERS, we are writing to you a few lines with the hope that you are well in soul, spirit, and body. We send you our greetings, from Andy and Lumi, from here in Mozambique. The Lord helped us, and we arrived at our house in the jungle, Mucombeze. I received, with His help, a visa on my passport for one year.

During the week of May 7–11, we went to visit church leaders and other students who are enrolled in the Bible school curricula of SBF "*Seminário Bíblico de Fé*" (Faith Bible Seminary), which the mission of ASAM ("Love for Mozambique" Association) organizes here. The main purpose of this program is training and strengthening pastors and church leaders in God's Word, regardless of denominational nuances.

The Lord also helped us. During the 5 days, we divided into 5 teams and visited 25 different locations. There we met a total of 820 students and leaders from different churches studying the Word through these Bible courses. If we add the number of all the children who were usually present, the number rises to somewhere around 1,500 people. Some of these children, although still too young to be students at the Bible school, listened with great interest and as best they could for their age. For me, the

whole experience was a new one and very different from what I have experienced in the 15 years in Ethiopia. I had the opportunity to observe and ask questions to the brothers and sisters who began this discipleship program in 1998.

The seminars are addressed not only to pastors but also to all those who are interested in growing in the knowledge of the Lord. In total, there are 84 regional schools. One school has a minimum of 15 participants. In each school, a monitor is assigned, and he travels twice a year here to Mucombeze where he is trained in Bible school in an intensive one-week, twice-a-year program. The themes of these courses are divided into 26 books that can be completed in at least six years. During these visits, I met many brothers and sisters who have worked hard over many years — sometimes even 15 years — on these courses.

I will offer here a list of the topics of these courses so that you can get an idea:

- *Book 1: Steps to an Abundant Life*
- *Book 2: Our Firm Foundation*
- *Book 3: The Bible: God's Eternal Book*
- *Book 4: Personal Evangelism*
- *Book 5: Teaching in Sunday School*
- *Book 6: God's Eternal Plan*

- *Book 7: Meeting with the Master*
- *Book 8: The Doctrines of the Bible*
- *Book 9: The Apostle Paul*
- *Book 10: On Spiritual Gifts*
- *Book 11: The Gospel of Healing*
- *Book 12: Christian Youth Leadership*
- *Book 13: God in the Books of Moses*
- *Book 14: God in the Tabernacle*
- *Book 15: The God of Israel in Action*
- *Book 16: First Aid for the Soul*
- *Book 17: The Prophet*
- *Book 18: Meet the Prophets*
- *Book 19: Paul's Letters*
- *Book 20: A New and Living Way*
- *Book 21: Revelation – Jesus Christ's Unveiling*
- *Book 22: The Triune God: Father, Son, and Holy Spirit*
- *Book 23: Man: Image of God*
- *Book 24: The Final Drama of Our World*
- *Book 25: The Faithful Shepherd*
- *Book 26: Building Healthy Communities*

These materials were written in English by Rev. Frederick H. Burke, an African-American who worked as a missionary in this part of the world for many years. The ASAM team translated these materials into Portuguese and sometimes modified them, enriching their content. Books 12 and 26 were entirely created by them.

Portuguese is the official language here in Mozambique, but the literacy rate is 61%. Most of the locations we went to are in communities where the level of education is very low. The Lord has blessed missionary brothers and sisters here with this vision and, until now, there are currently 84 schools with a total of almost 1,900 students, from which almost 200 is the number of those who have completed all 26 courses.

The purpose of our visits was also to hand over the certificates to those who finished a certain course, recognizing their efforts in front of the community. Those who have persevered and completed all the courses receive a Pastor's Study Bible with many explanations in Portuguese. Parallel to this program, brothers and sisters from ASAM have developed a literacy program specifically for women called Simukai ("Stand Up"). Women are organized into small groups with a person who can teach them to write and read in their mother tongue. Many of the women who are part of the Simukai groups became students of the Bible courses, and some have already graduated the entire program.

I try here to put into words as concisely as possible the efforts of a lifetime by the brothers and sisters here. It's been more than 30 years since the work began and developed in this way because of His grace that makes His Word bear fruit. The spiritual hunger that people have is proof that ASAM's work was the "salt of the earth" that sparked this hunger.

Although far from being perfect, by His grace these works are developed and used. This year's theme was about the security of salvation. Most of the participants, although students in these courses for years, could not confidently answer that after they die, they will go where the Lord prepares a place for us. Most said that the Lord knows, and if some of them were more brave to say that they will go to heaven, it is because they have a better opinion about themselves and the life they live. Very few have answered that they will go to heaven because they are saved by grace. Understanding God's grace is a very

difficult concept for most because we live in a world where "winning" is one of the main verbs. To receive as a gift — because someone else has worked and perfected the work of salvation — is an act of faith. Through these courses, ASAM has developed trusting relationships with these church leaders who allow such discussions.

We conclude these lines with the hope that you will find this information interesting and that you will continue to remember us in your prayers.

Thank you from the bottom of our hearts to those who have already done this, because Andy was knocked down with malaria but, miraculously, the pills helped him and he got on his feet the next day, so we only stayed in the camp for one day. Later, however, we understood that it was part of His plan to be so, because in this way we were able to connect with a new group of brothers and sisters not very far from our base camp in Chemba. They expressed their desire to start a school there.

For the next two years, I will continue to remain a member of the SIL/Wycliffe group from Ethiopia to continue to provide my support via the internet for 3 days a week until Ale's team completes the publication of the New Testament. What's next, the Lord knows, and He will guide us at the right time. In the meantime, the team of translators and the revisers set to work finishing the book of Exodus. Next month, they will have a meeting with the consultant to check this book. They asked for prayer that the Lord would continue to guide them to do the best job possible. Let us also continue to pray that the Lord, in His faithfulness, will help us complete the work of printing the New Testament.

We want to express our gratitude for your prayers — answered

far more abundantly than we think — and you asked about Andy's parents' situation. They are in a very beautiful flat that belongs to an elderly home run by Christians. The environment is very special, as they have a very good community around and good care in case they need it. The transition was still hard, but with His grace, they can call it their home. For the rest, we send you our greetings from here in Mucombeze, where we are still "settling" into our new jungle house. There is a lot to do and repair around the house, but we are glad that the Lord has given us this house and continues to give Andy ideas and inspiration on how to make things work.

*With love, in Him,
Yours, Andy and Lumi*

DRUMUL CE COBOARĂ DIN IERUSALIM LA IERIHON

Ca și credincioși, cu toții ar trebui să iubim acel loc unic, acea odăiță sacră, acel sanctuar sfânt al închinării noastre. Ierusalimul reprezintă acest loc, fie că vorbim despre odaia rugăciunii tainice și intime, fie că ne gândim la locul întâlnirii congregaționale. Nu există alt drum mai important în viața noastră spirituală ca acesta care ne duce pe înălțimile noastre, în acel loc al prezenței divine, la muntele cel sfânt, la Ierusalimul închinării noastre.

Însă ce trist este faptul că cei mai mulți creștini își trăiesc viața doar aici, la Ierusalim. Întâlnirea de duminică, serviciul divin, programul bine pregătit reprezintă pentru multe congregații ținta întregii investiții, fie că vorbim despre resurse umane, financiare sau daruri spirituale.

Există însă un drum care coboară de la Ierusalim la Ierihon. Acest drum nu este unul atractiv. Este un drum periculos, cu multe provocări, costisitor și, de cele mai multe ori, dureros. Este drumul despre care vorbea Mântuitorul în pilda samariteanului din Luca 10, când răspunde provocărilor ispititoare ale unui învățător al legii cu privire la viața veșnică.

Ierihonul, simbolul lumii acesteia păcătoase, este locul în care vom întâlni pe cei căzuți între tâlharii circumstanțelor și jefuitorii acestora. Tâlhari precum respingerea, frica, abuzul, rușinea au lăsat atâția oameni aproape morți, dezbrăcați de hainele neprihănirii și jefuiți de orice speranță. Noi nu aparținem lumii, dar suntem în lume. Nu iubim Ierihonul, dar ne trăim viața în mijlocul acestei cetăți vremelnice, înconjurați fiind de lupi răpitori, dați morții în fiecare zi, după cum afirma apostolul Pavel. Isus și-a trimis ucenicii și ne trimite și pe noi ca pe niște oi în mijlocul lupilor (Matei 10:16). Adevărul este că lumina are relevanță în întuneric. Am fost chemați să căutăm fiecare Ierusalimul închinării noastre, dar să și coborâm pe drumul care duce la Ierihon. Pe cei nemântuiți, bolnavi, năpăstuiți, jefuiți, disperați îi vom găsi în această coborâre în locurile cele mai întunecate ale Ierihonului. Hristos Domnul nu ne-a mântuit stând în glorie, ci coborând de acolo în cele mai adânci locuri ale lumii acesteia,

întâlnindu-ne pe fiecare dintre noi în neputința, goliciunea și suferința noastră.

Sunt atât de mulți semeni de-ai noștri prinși între tâlharii lumii acesteia. Sunt atât de multe victime ale abandonului, respingerii, singurătății, care au nevoie de cineva care coboară de la Ierusalim, din prezența glorioasă a Tatălui din Ceruri. Nu poți să te întâlnești cu prezența lui Dumnezeu și să nu-l simți inima pentru ceea ce e pierdut. Nu poți să nu suferi, să nu plângi și să nu fii mișcat de durerea Tatălui, decât dacă urcarea la Ierusalim a devenit pentru tine un ritual religios și doar atât. Reprezentanții religioși ai acelei vremi, preotul și levitul, coborau și ei de la Ierusalim. Au întâlnit și ei același om căzut între tâlhari, dar au trecut înainte pe alături. Religia, ritualurile, programele noastre nu mișcă inimi, ci doar o întâlnire reală cu Tatăl din Ceruri, o relație vie cu El, o umblare zilnică.

MARIUS PANDA,
Pastor, Biserica Creștină
Adoram, Arad

Provocat de aceste gânduri, realizând că mare parte din viața mea spirituală se petrece la Ierusalimul slujirii Bisericii pe care o păstoresc, în urmă cu doi ani Dumnezeu mi-a vorbit foarte clar: e timpul să coborî spre Ierihon. Am început astfel să mă implic și în slujirea din cadrul Fundației Humanitare Debora din Arad. Această fundație se ocupă de treizeci de ani de copii abandonati, aflați în situații de risc. Acești copii poartă în ei povara grea a multor traume, ale respingerii, fricii, singurătății, lipsei de valoare și speranță. Cine oare îi poate ajuta, cine le poate oferi încredere, cine poate să îi îmbrățișeze, cine le poate lega rănilor, cine poate fi un sprijin mai bun pentru ei dacă nu noi, cei care am gustat din frumusețea Ierusalimului de sus? Am întâlnit aici doispzece

copii pe chipul cărora puteai citi durerea, dar în același timp și mulțumirea vizavi de faptul că sunt câțiva oameni în cadrul fundației care sunt lângă ei, îi înțeleg și îi iubesc așa cum sunt. Am întâlnit, de asemenea, o echipă de oameni profesioniști care au în inimile lor dragostea lui Hristos, gata să jertfească din toate resursele lor: timp, finanțe, energie, suflet. Păreau niște îngeri. Am înțeles că unii dintre ei slujesc de

treizeci de ani, alții de douăzeci, alții doar de câțiva ani. Asistenți sociali, educatori, lucrători sociali, îngrijitori, voluntari lucrează împreună pentru a direcționa viața acestor copii spre destinul pe care Creatorul l-a hotărât pentru ei. M-am alăturat și eu acestei echipe minunate. Împreună lucrăm și construim concentrându-ne slujirea pe trei coordonate ale existenței umane: coordonata duhovnicească, emoțional-sufletească și educațională.

În ceea ce privește coordonata spirituală, cea mai importantă de altfel, încurajăm copiii din cadrul Fundației Humanitare Debora să fie integrați și implicați în programele și departamentele Bisericilor penticostale Betania și Adoram din Arad. Petrecem o mare parte din timpul nostru împreună cu acești copii într-un cadru de dragoste și acceptare, consiliindu-i și îndreptându-le privirea spre Dumnezeu. Rugăciunea și studiul biblic sunt valori ale casei noastre, atât în relaționarea cu copiii, cât și cu personalul fundației. De-a lungul anilor, mulți dintre beneficiarii noștri L-au întâlnit pe Dumnezeu într-un mod real, s-au botezat și îl urmează pe Hristos trăind biruitori, vindecați fiind de multe răni ale trecutului lor dureros.

De asemenea, psihologul care lucrează cu noi în echipă, fiind o femeie credincioasă, aduce un aport important în ceea ce privește echilibrarea și restaurarea emoțiilor și sentimentelor sufletești. Dincolo de o abordare psihoterapeutică profesională, întotdeauna implicarea Divinului este o parte importantă a ședințelor de consiliere. Educația este o valoare fundamentală a Fundației Humanitare Debora.

Avem în echipă două asistente sociale, două educatoare și patru îngrijitoare. Toate acestea lucrează împreună și investesc în ceea ce privește educația copiilor prin: lecții și teme, activități practice în ceea ce privește dezvoltarea deprinderilor de viață independentă, dezvoltare personală, modela-

rea caracterului și multe altele. Realizând faptul că de multe ori acești copii sunt poate neînțeleși și marginalizați de societate, am ales să ne extindem sfera de slujire. Am început să organizăm proiecte împreună cu instituțiile statului precum D.G.A.S.P.C., D.A.S., Poliția Municipiului, Inspectoratul Școlar Județean Arad și diferite instituții de învățământ din Arad. Toate aceste proiecte au ca scop integrarea copiilor instituționalizați, precum și conștientizarea cadrelor care vin în contact cu aceștia cu privire la trauma ce se ascunde în spatele unor comportamente.

Aici, în Arad, suntem o echipă mică formată din câțiva oameni implicați zi de zi în acest proiect de suflet. Dar, de fapt, echipa noastră este mult mai mare. Sunt mulți oameni din multe colțuri ale lumii implicați în această slujire. Toate realizările noastre sunt posibile datorită implicării lui Dumnezeu și a colaboratorilor noștri, fie prin rugăciune, donații sau voluntariat. Misiunea Genesis este un colaborator constant și un sprijin important în ceea ce privește realizarea proiectelor fundației noastre. Mulțumim din suflet tuturor partenerilor noștri și dorim ca Dumnezeu să vă răsplătească tot sacrificiul slujirii voastre.

Pe parcursul celor doi ani de slujire în cadrul Fundației Humanitare Debora din Arad, am realizat că imaginea vieții este proiectată diferit. Într-un fel se vede realitatea vieții din teritoriul Ierihonului și complet altfel din bula obișnuită a religiozității noastre. Privind la ajutorul acordat de bunul samaritean celui căzut între tâlhari, am mai aflat că rănilor, înainte de a fi vindecate, trebuie tratate și legate. Noi nu putem vindeca, doar Dumnezeu o poate face. Putem însă să tratăm și să legăm rănilor adânci ale sufletelor rănite. Am mai aflat că adevărata închinare nu are de-a face cu un loc anume, cu o zi specifică sau cu un anumit gen de muzică. Închinarea are de-a face cu o întâlnire reală cu Tatăl. În închinare venim atât de aproape de inima Tatălui, încât nu putem să nu-l simțim dorința, durerea, chemarea, trimiterea. Dacă ne-am suit la Ierusalim, dacă am stat în camera de sus, dacă am fost scufundați în glorioasa prezență a Duhului Sfânt, e imposibil să nu coborâm pe drum înspre Ierihon, căutându-i pe cei pierduți, jefuiți, singuri, deznădăjduiți.

WORSHIP AS MISSION

LIVING OUT FAITH THROUGH CARE AND JUSTICE

M

EMORIES OF AN
UNDERGROUND
WORSHIP SERVICE

I will never forget the time of worship spent on Pentecost Day in 2010 in Afghanistan. Together with a few local men and some foreigners, we gathered for a special meeting. There were about 12–14 men in total. A house with thick mud walls and small windows offered us shelter while outside the heat was intense. The windows were closed so the sound of our singing wouldn't reach the neighbors. The generator was running mostly to cover our sound, and the fan inside the room couldn't keep up. We sang in Persian, read from the Scriptures, shared some exhortations, and prayed. A small expression of the underground church in western Afghanistan meeting for worship.

We had no choirs nor many instruments, and none of us were very musically trained, so the musical performance was modest. A few days later, four of those present were arrested for the offense of attending that meeting.

T

HE MANY FAC-
ES OF WORSHIP
AROUND THE
WORLD

As missionaries, we live our lives in cultural contexts very different from those we grew up in. Church worship looks different. One assembly I often attended during our recent six years in Niger took place in a tent in

a courtyard. The music was led by a Tuareg band with rhythmic and swaying echoes inspired by the nomadic life of the Sahara, expressing lament and resilience — a kind of Sahara blues. The men covered their faces with turbans, and the women wore long, colorful veils.

Now we serve in the Middle East. Sometimes we find ourselves in an Arabic-speaking church where the songs are full of passion, in oriental sounds, often a cry for peace in a world torn apart by war.

And then there are us, Romanian churches. God has blessed us with great facilities — air-conditioned sanctuaries with good acoustics, lots of musical talent, bands, orchestras, fanfares, worship teams. We sing old songs, some written by our ancestors in communist prisons, full of faith forged in suffering. We sing songs translated from English, contemporary ones, and we also have hymns. Each way of worship is valuable. Together, they show the beauty and richness of God's family.

Y

ET, WHAT IS THE
ESSENCE OF WOR-
SHIP?

The prophet Isaiah warns the people in Isaiah 58 against religious practices divorced from justice: *"Here is the fast I delight in: to loose the chains of injustice, to undo the cords of the yoke, to let the oppressed go free, to break every yoke, to share your bread with the hungry and bring the homeless poor into your house. If you see the naked, to clothe them and*

not turn away from your own flesh."

Worship without a changed life is in vain. How relevant is our worship if we remain indifferent to the poverty around us, the injustice, or the needs of the marginalized?

God is not pleased with formal worship — fasting, prayers, sacrifices — if these are not accompanied by the liberation of the oppressed, the fight against injustice, the care for the marginalized, the hungry, the poor, the homeless.

Authentic worship means a transformed life and mission.

Bio

George and Georgiana Gavrus serve in Amman, Jordan, where they coordinate a humanitarian program in Lebanon, Syria, and Iraq with a U.S. and Canada-based Mennonite organization dedicated to sharing God's love and compassion in the name of Christ. Previously, George led the CURE Hospital in Niamey, Niger, for six years and spent nine years serving with various organizations in Afghanistan.

P

PURE RELIGION IN PRACTICAL LIFE

James 1:27 defines pure religion not as a ritual but as a practical expression of faith through care for orphans and widows — concrete involvement, especially toward the marginalized — and keeping oneself unstained from the world. A holy life separated from the corrupt values of the world.

This kind of authentic worship translates into a missionary life where the church responds to the real needs of people and lives a pure life, making visible the Kingdom of God.

T

THE LAST JUDGMENT BASED ON SERVING THE MARGINALIZED

In our churches, we often sing and speak about the return of the Lord

and about that glorious day. In the face of world events, we often wonder about the end of times.

But when Jesus speaks in Matthew 25:31–46 about His coming in glory, how we served the marginalized is critical. All nations will be gathered before Him, and He will separate some from others: the sheep on the right — those who served Christ by caring for the marginalized; the goats on the left — those who ignored the sufferings of their neighbors.

Jesus says: I was hungry and you gave Me food. I was thirsty and you gave Me drink. I was a stranger and you welcomed Me. I was naked and you clothed Me. I was sick and you visited Me. I was in prison and you came to Me.

Jesus identifies Himself with the poor, hungry, naked, sick, imprisoned. Loving God means loving, concretely, the poor one.

Judgment is based on deeds. Faith produces active love. We are not saved by deeds, but deeds prove the authenticity of our faith.

P

PRACTICAL ACTS OF CARE ARE THEMSELVES ACTS OF WORSHIP OFFERED TO CHRIST

Authentic worship produces a missionary life, and the Great Commission includes active care for the weak, sick, or imprisoned.

We cannot separate mission from worship. If we worship, we mission.

Love for God and neighbor remains the greatest commandment and the touchstone of Christian living.

*George Gravus
Misionar în Iordania*

First Lady of Niger, H.E. Mrs. Hadiza Bazoum (in purple) and Executive Director of CURE Niger, George Gravus cut the ribbon to the new playground

GALERIE FOTO

CONFERINȚA MISIONARĂ 2025

„VĂ ÎNDEMÎN, FRAȚILOR, PENTRU NUMELE DOMNULUI NOSTRU ISUS HRISTOS, SĂ AVEȚI TOȚI ACELAȘI FEL DE VORBIRE, SĂ N-AVEȚI DEZBINĂRI ÎNTRE VOI, CI SĂ FIȚI UNIȚI ÎN CHIP DESĂVÂRȘIT ÎNTR-UN GÂND ȘI O SIMȚIRE.” 1 CORINTENI 1:10

GALERIE FOTO

CONFERINȚA MISIONARĂ 2025

Conferința Misionară 2025

„[...]ȘI DĂ-TE PE TINE ÎNSUȚI PILDĂ DE FAPTE BUNE ÎN TOATE PRIVINȚELE. IAR ÎN ÎNVĂȚĂTURĂ, DĂ DOVADĂ DE CURĂȚIE, DE VREDNICIE, DE VORBIRE SĂNĂTOASĂ ȘI FĂRĂ CUSUR, CA POTRIVNICUL SĂ RĂMÂNĂ DE RUȘINE ȘI SĂ NU POATĂ SĂ SPUNĂ NIMIC RĂU DE NOI.” TIT 2:7-8

Decor Conferința Misionară 2025

GALERIE FOTO

CONFERINȚA MISIONARĂ 2025

GALERIE FOTO

CONFERINȚA MISIONARĂ 2025

RETREAT APME

RETREATUL DIN ACEST AN A FOST ACEL MOMENT UNIC PRIN CARE LUCRĂTORI DIN DIFERITE ȚĂRI AU VENIT ÎMPREUNĂ PENTRU UN TIMP DE REFACERE, MOTIVARE, DAR ȘI REORGANIZARE.

Timpul petrecut în câmpul de misiune reprezintă un timp în care fiecare misionar „se consumă” pentru ca Domnul să fie văzut printre oamenii care încă nu cunosc dragostea lui Hristos. Grijă pentru oamenii nemântuiți, provocările financiare actuale, nevoia constantă de a veghea asupra familiilor noastre, lupta în rugăciune și situațiile neprevăzute aduc în viața fiecărui misionar nevoia unui moment de repaus și încurajare.

Provocările întâmpinate de-a lungul anului aduc deseori îngrijorări care trebuie lăsate înaintea lui Tatăl. În Filipeni 4:6-7 găsim scris: „Nu vă îngrijați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” În cadrul acestui retreat fiecare misionar a adus înaintea Domnului acele îngrijorări. În aceeași măsură am adus unii înaintea altora, într-un mod transparent, durerile, dezamăgirile, dar și biruințele pe care Domnul, prin harul Lui, ni le-a dăruit.

Fiecare câmp de misiune aduce cu el provocări unice, care ne solicită să-L căutăm pe Dumnezeu pentru a primi puterea și înțelepciunea de care avem nevoie să putem împlini mandatul pe care El ni l-a încredințat,

acela de a duce vestea bună tuturor neamurilor.

Majoritatea misionarilor lucrează în contexte islamice, unde, alături de familiile lor, slujesc în proiecte prin care vestesc Evanghelia și ucenicează pe cei care primesc mântuirea lui Dumnezeu. Uneori aceste contexte reduc libertatea de mișcare, creează situații de risc fizic, dar mai mult de atât solicită din partea noastră strategii cât mai creative prin care să prezentăm mesajul iubirii lui Dumnezeu. Ceea ce ne-a ajutat foarte mult este să prezentăm fiecare cum lucrăm și să ne încurajăm reciproc prin aceste schimburi de strategii. Duhul Sfânt lucrează într-un mod diferit, dar El face aceleași lucrări peste tot în lume.

Parteneriatele strategice făcute în diferite țări cu bisericile locale oferă această imagine a ceea ce înseamnă „Împărăția lui Dumnezeu”, care transcende cultura noastră și oferă oamenilor nemântuiți posibilitatea de a vedea într-un mod practic biserica lui Hristos unită și activă în mijlocul lor.

În cadrul discuțiilor avute am remarcat accentul pus pe lucrul în echipă și unitate. Echipele internaționale nu sunt ușor de gestionat, însă, cu smerenie și un accent pus pe relații și comunicare, Domnul se poate folosi de acest cadru pentru ca Evanghelia să fie vestită și lucrarea să prospere.

În cadrul acestui retreat ne-am bucurat să cunoaștem și misionari noi care se pregătesc să pornească în câmpul de misiune, fiind în procesul

de a-și organiza o echipă de susținere. Fiecare generație are responsabilitatea de a da mai departe următoarei generații acest mandat misionar care încă nu este finalizat. Fiecare început aduce cu sine emoții și nevoi noi. A fost plăcut să văd misionari care au mai mulți ani de experiență cum îi încurajează pe cei mai noi. Acest aspect al mentorării este un proces continuu care asigură reziliența pe termen lung a lucrătorilor.

În cadrul acestui retreat nu au lipsit glasurile copiilor care își strigau părinții. Ne bucurăm să vedem o primă generație de copii biculturals sau copii „cele de-a treia cultură”. Copiii misionarilor au nevoie de rugăciunile noastre. Dezvoltându-se într-un context diferit de cel românesc, departe de biserica în care am crescut noi înșine, sunt expuși unor presiuni sociale diferite. Domnul este Cel care le va purta de grijă, iar nouă, părinților, Îl rugăm să ne dăruiască înțelepciunea necesară pentru creșterea lor.

Această „armată” de lucrători români nu ar putea merge la oamenii care încă așteaptă mântuirea lui Dumnezeu dacă nu ar avea în spatele lor credincioșii care se roagă, care îi susțin și care îi ajută la organizarea acestor proiecte de misiune. Fiecare lucrător din cadrul APME este recunoscător Domnului pentru chemarea primită și pentru bisericile, organizațiile sau credincioșii care, în mod individual, susțin proiectele de misiune.

Nicușor Tănăsescu
Albania

UN PAS IMPORTANT

MULTĂ PACE! DRAGI SUSȚINĂTORI ÎN RUGĂCIUNE, VĂ PREȚUIM ȘI VĂ MULȚUMIM DIN INIMĂ PENTRU CĂ AȚI FOST ALĂTURI DE NOI PÂNĂ ACUM.

Urmează o etapă importantă, care marchează implicarea noastră în slujire pe termen lung. Ne pregătim să mergem pe teren, să pășim pe drumul slujirii — drumul în care aplicăm, în lumina Domnului, tot ce am învățat până acum. Este drumul în care voi sunteți alături de noi, pentru ca Evanghelia să ajungă și în Indonezia, acolo, pe acele insule fără Dumnezeu.

Așa cum bine știți, în zilele de 8 și 9 iulie am fost la Cluj-Napoca, la sediul APME. Aici am avut un examen psihologic și un interviu. A fost un timp binecuvântat și o conversație călăuzită de Dumnezeu. APME — Agenția Penticostală de Misiune Externă este o organizație care face parte din Cultul Penticostal și are rolul de a sprijini misionarii trimiși de Biserică în slujirea lor pe termen lung. Ea reprezintă cadrul legal, administrativ și spiritual care îi ajută pe misionari să ajungă la grupurile neatinse de Evanghelie și să facă ucenici.

Între timp, în luna iulie suntem la Timișoara, unde am slujit prin cântare colegilor noștri dragi de la CRST, care au întemeiat o familie. În august urmează să mergem la Suceava, la o altă nuntă a unor oameni faini de la CRST. Cu ocazia acestor deplasări, dorim să slujim și în bisericile din zonă, vorbind despre lucrarea din Indonezia.

În luna august, printr-o susținere anonimă, Domnul ne-a deschis ușa de a participa la tabăra de misiune din Timiș, unde este foarte probabil să fim implicați în echipa de organizare. La finalul lunii august ne vom întoarce în Anglia.

Rugați-vă ca să fim o binecuvântare oriunde suntem. Domnul să ne dea putere! Vor fi multe drumuri și călătorii de făcut. El să ne protejeze și să ne ajute să fim o lumină!

Modalitatea noastră de transport este trenul sau o mașină care merge în aceeași direcție (totul prin aplicația BlaBlaCar). Chiar zilele acestea, în drumul spre Cluj, un domn de afaceri ortodox a fost deschis să audă despre Biblie, Trinitate și nașterea din nou. Fiind un drum de trei ore, Adi, prin Duhul Sfânt, a putut planta sămânța. Rugați-vă ca Domnul să lucreze mai departe!

VĂ MULȚUMIM PENTRU RUGĂCIUNI!

Stomacul Debovei se reface ușor, ușor, iar analizele medicale pe care le-am făcut nu arată nimic grav, decât

o adaptare a stomacului la regimul alimentar.

MOTIVE DE RUGĂCIUNE:

- putere de slujire și protecție
- o cameră sau un flat la un preț mai mic pentru perioada când vom fi în Anglia. Credem că Dumnezeu va pregăti locul potrivit.
- călăuzirea Duhului Sfânt

*Cu recunoștință,
Adi & Deborah Lazarescu*

Misiune România 2025

Evangelizarea și misiunea sunt responsabilitățile Bisericii lui Dumnezeu. Mântuitorul Hristos a fost primul și cel mai mare misionar. Vestea bună a împăcării omului cu Dumnezeu trebuie împărtășită tuturor oamenilor și acesta este mandatul Bisericii (Matei 28:19-20; Faptele Apostolilor 1:8).

În ultimii zece ani, Biserica Betania a organizat evanghelizări publice în România. Organizarea evanghelizărilor din anul 2025 a început în toamna anului trecut. În urma postului și rugăciunii am ales opt orașe în care vom face evanghelizare pentru adulți și în paralel opt evanghelizări pentru copii. În zonele limitrofe acestor orașe, două echipe de caritate au ajutat peste o sută de familii sărace, împărțindu-le bunuri necesare vieții și aparate electrocasnice (frigidere, aragaze, mașini de spălat...). Din echipa de caritate au făcut parte pe rând aproape toți membrii grupului de misiune, experiența aceasta devenind o adevărată lecție de viață pentru ei.

În acest an, grupul de misiune a numărat aproximativ 160 de persoane, care au fost împărțite pe departamente: muzică, rugăciune, media, caritate, administrație, ordine, împărțire tractate și literatură creștină... Trei autocare au transportat grupul de misiune, două microbuze au transportat Biblie, Noul Testament și literatură creștină, iar alte două microbuze au fost folosite de echipa de caritate.

Joi, 26 iunie a fost întâlnirea grupului de misiune pentru rugăciune și punerea în scenă a detaliilor misiunii. Vineri, 27 iunie a fost prima evanghelizare la Năvodari, în aer liber. Vremea a fost bună și bisericile din zonă s-au organizat foarte bine. Televiziunea orașului a fost prezentă și au venit foarte mulți oameni. La sfârșitul programului, mai mulți oameni s-au convertit, au ieșit în față. Cu păstorii din grupul de misiune și din bisericile locale ne-am rugat pentru noii convertiți și pentru oamenii bolnavi. O atmosferă de mare bucurie a cuprins inimile tuturor celor prezenți. Ne-am despărțit cu greu de mulțimea adunată și după miezul nopții am ajuns la hotelul din București unde ne-am cazat pentru primele două evanghelizări.

Următoarea evanghelizare a fost în București, la Sala Palatului. Multă bucurie, mulți oameni, multă căldură. Apoi au urmat evanghelizările din Ploiești, Râmnicu Vâlcea, Brașov, Piatra Neamț, Iași și Galați. La fel în fiecare oraș și totuși diferit. Alți oameni, dar aceleași nevoi.

Oamenii ne-au primit peste tot cu multă bucurie, atât gazdele din bisericile din oraș, cât și oamenii care au participat la evanghelizări. Rugăciunile de la sfârșitul evanghelizărilor durau în jur de două ore. Oameni bolnavi, cu tot felul de probleme, așteptau pentru rugăciune. Deși pe cei mai mulți dintre ei nu i-am mai văzut niciodată înainte, la sfârșit ne îmbrățișam în acea atmosferă îmbibată de dragostea lui Dumnezeu, de parcă ne-am fi cunoscut dintotdeauna. După ce ne despărțeam, rămâneau acolo doar lacrimile lor, martore ale destinelor schimbate pentru totdeauna.

Fiecare om sau familie aducea cu el o poveste plină de durere. Păcate, boli, despărțiri, trădări, destine frânte, copii plecați de acasă... Își găseau rezolvarea în iertarea lui Dumnezeu și în sângele Fiului Său mort pe cruce. Așa a fost zi după zi, noapte după noapte, călătorie după călătorie. Acum totul s-a încheiat, au rămas doar amintirile ascunse în inimile noastre. Cele câteva sute de convertiți care au fost smulși din întuneric și aduși în Împărăția lui Dumnezeu. Cele câteva mii de copii care au participat la evanghelizările copiilor au plecat acasă cu câteva daruri care le vor aduce aminte de frumoasele clipe petrecute cu tinerii și copiii Bisericii Betania.

Și deasupra tuturor rămâne Numele care este vrednic de laudă: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul oamenilor!

Pastor Luigi Mițoi

DACĂ ESTE CINEVA ÎN LUMEA ACEASTA CARE SĂ NE IUBEASCĂ CU ADEVĂRAT, ACEIA SUNT COPIII NOȘTRI, NEPOȚII NOȘTRI SAU POATE CHIAR STRĂNE-POȚII.

Merită să le dăm toată atenția, să le acordăm toată dragostea. E rândul lor să vorbească, iar al nostru să-i ascultăm sau poate să tăcem.

DIN DESAGA COPIILOR NOȘTRI

de Ilie U.
Tomuta

• Misiune

Profesoara întreabă copiii de la școala duminicală: „Copii, ce trebuia Iona să facă ca să nu-l înghită balena?”. Un copil răspunde: „Cred că trebuia să meargă cu avionul la Ninive”.

• De la școala duminicală!

Tată, învățătoarea ne-a citit astăzi din Biblie despre copiii lui Israel. Am învățat că au trecut Marea Roșie, s-au bătut cu filistenii, au construit Templul. Spune-mi, adulții de ce nu au făcut nimic?

• Un copil de 5 ani întreabă:

— Tati, e adevărat că eu sunt creația lui Dumnezeu?
— Desigur că da.
— Dar de unde a avut Dumnezeu atâtea oase?

• Un nepot de vorbă cu bunicul:

— Bunicule, tu și cu bunica ați fost în corabia lui Noe la potop?
— Bineînțeles că nu! — a răspuns zâmbind bunicul.
— Atunci cum se face că încă supraviețuiți?

• Copiii nu trebuie pedepsiți în public (în prezența altora)

Un copil extrem de neastâmpărat crea mereu probleme în timpul programului din biserică. Într-o duminică, tatăl s-a supărat, l-a apucat de după gât și foarte supărat l-a tras afară din biserică.

Când era pe la mijlocul bisericii, copilul s-a întors spre public și a strigat tare: „Vă rog, rugați-vă pentru mine...!”.

• Copiii aud totul

Eram împreună cu soția și cei doi copii la Convenția bisericilor Baptiste din Chicago. Ca să putem asculta liniștiți programul, am dat copiilor niște hârtii și culori să se joace. Pastorul Liviu Olah a predicat despre: „Nuiaua nu trebuie cruțată în creșterea copiilor”. Băiatul s-a întors spre soția mea și i-a zis:

— Mami, hai să plecăm acasă, că voi chiar o să faceți ce zice omul ăsta...

• Samuel a lipsit duminică de la biserică

Tatăl vine acasă și îl găsește pe Samuel în subsolul casei și îl întreabă:

— Samuele, de ce nu ai fost la biserică? Ce faci aici?
— Tati, fac „culturism”.
— O, Samuele dragă, cum de te-a amăgit diavolul să treci de la creștinism la culturism?

• Rugăciunea unui copil

A îngenucheat lângă mama sa pentru rugăciunea de seară. Mama a terminat rugăciunea, dar copilul a rămas încă pe genunchi, vorbind încetisor.
— Ce ai cerut Domnului de ai stat așa mult pe genunchi? a întrebat mama.

— Mama, nu e frumos ca întotdeauna când te rogi să tot ceri câte ceva. I-am spus Domnului Isus cât de mult îl iubesc.

• Certă dintre copii nu o poți potoli ușor

Doi copii s-au certat de la o prăjitură. Au stat supărați până seara. Înainte de culcare mama le-a zis:

— Trebuie să vă împăcați. Se poate ca Domnul Isus să vină la noapte. Dacă nu vă împăcați, o să rămâneți aici jos, iar mama pleacă. Cel mai mare s-a uitat încruntat la cel mai mic și i-a zis:

— Vino să ne împăcăm, dar dacă Domnul Isus nu vine la noapte, mâine o să fie vai de tine...!

• Copiii și Cuvântul de aur:

În biserica de unde fac parte, cu ani în urmă, copiii recitau așa zisul „Cuvânt de aur”. Iată cum a recitat unul dintre copii versetul 5 din Psalmul 23: „...Tu ne ungi capu’ de lemn...!”

• Discuția dintre copil și tatăl lui, care era pastor:

— *Tati, de ce tu întotdeauna te rogi înainte să predici?*

Tatăl răspunde:

— *Vreau ca Domnul să-mi dea cuvânt proaspăt din Scriptură...*

Copilul:

— *Și de ce nu-ți dă niciodată?*

• Dă atenție copilului...!

Un copil bătea insistent la ușa biroului unde tatăl stătea în fața computerului. La un moment, tata, furios, deschide ușa și cu un glas foarte ridicat zice:

— *Ce tot vrei? Nu vezi cât sunt de ocupat?*

Copilul răspunde:

— *Tati, doar vreau să-ți spun că te iubesc...*

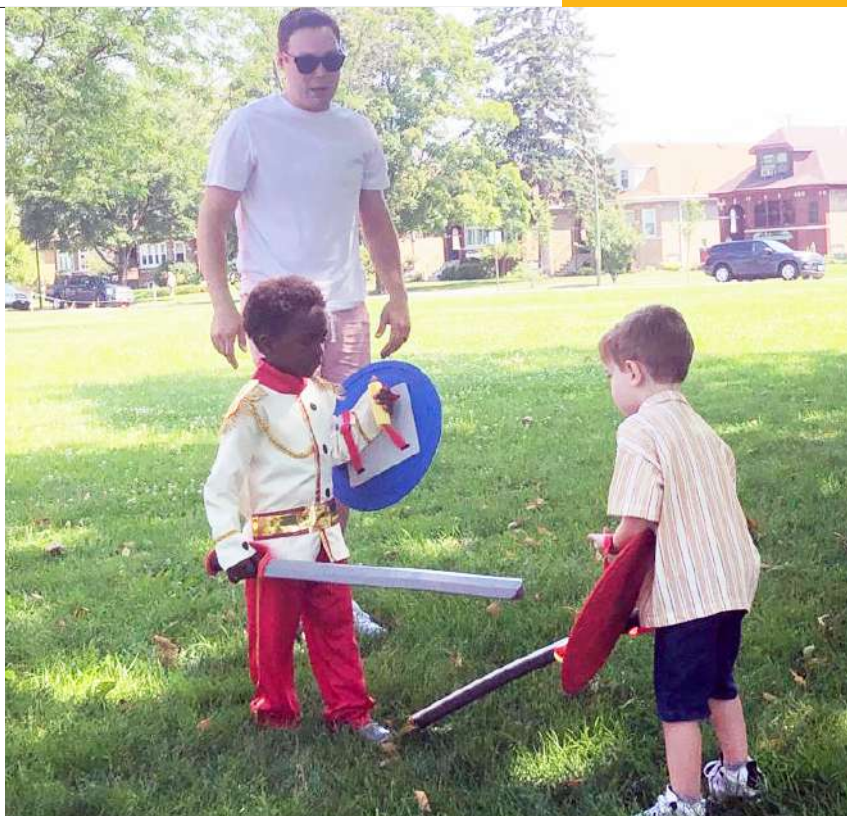
• „Nu întârâtați copiii la mânie...”

Nu rușinați copiii niciodată în prezența altora. Doi părinți și-au luat copilul și au plecat în vizită la o altă familie care avea copii. Neavând suficient loc în casă, le-au deschis ușa să se joace în curte. După o vreme, copilul musafir a venit în casă plin de noroi. Tatăl, foarte supărat, l-a întrebat:

— *Ce ai făcut? Arăți ca un purcel. Știi ce-i acela purcel?*

Copilul supărat a pus capul în jos și a zis:

— *Da. Purcelul este copilul porcului.*

• Valoarea copiilor din ziua de azi:

Se pare că în ziua de azi copiii au ajuns atât de scumpi încât doar familiile sărace și-i mai pot permite.

• Copilul de azi și cel de mâine:

Un copil este un înger ale cărui aripi se micșorează pe măsură ce îi cresc picioarele.

• Grijă la felul cum vrem să corectăm copiii!

— *Copile, de ce te-ai apucat de băut? Eu la vârsta ta nu am băut.*

— *Tati, dar la ce vârstă ai început să bei?*

• Pentru părinți:

— *Dragi părinți, nu pedepsiți niciodată copiii de două ori pentru aceeași greșală.*

• Vremurile de demult și vremurile de azi...!

Când noi eram copii se spunea:

— *„Vai de copiii care nu ascultă de părinți...”*

Astăzi se spune:

— *„Vai de părinții care nu ascultă de copiii lor”.*

Oare când era mai bine, atunci sau acum? Răspunsul îl pot da doar părinții care au copii.

LASA-TI COPIII SA VORBEASCA...!

Rev. Ilie U. Tomuța

TURNEU DE MISIUNE ÎN ROMÂNIA 2025
CORUL DE TINERI / CORUL DE FETE
Biserica Elim Chicago

din România, de asemenea misiune în localuri publice, cât și o misiune caritabilă în cadrul unui orfelinat:

– Biserica Muntele Sionului,

Baia Mare;

– Biserica Betel, Oradea;

– Orfelinatul Felix, Oradea;

– Biserica Betania, Mestecăniș, Arad;

– Biserica Gloria Bujac, Arad;

– Complex Lux Divina, Brașov;

– Biserica Filadelfia, București.

Mulțumim Domnului pentru călăuzirea Sa divină în lucrarea de misiune a tinerilor Bisericii Elim, Chicago, în acest turneu misionar.

În perioada 18–29 iunie 2025, Biserica Elim, Chicago, împreună cu peste 150 de tineri și familii tinere, au organizat un turneu în România, numit: „Împărția lui Dumnezeu este aproape!”

În acest turneu au cântat „Corul de Fete” și „Corul de Tineri” al Bisericii Elim; Cuvântul lui Dumnezeu a fost predicat de Pastorul Senior Cristian Ionescu, Pastorul Asistent Adrian Tișe și Pastorul Doru Gîrboan.

Programul acestui turneu a inclus slujbe divine în câteva biserici locale

CONFERINȚA „1700 DE ANI DE LA SINODUL I ECUMENIC DE LA NICEEA: RELEVANȚĂ ȘI CONTEMPORANEITATE”

Un eveniment aparte în cadrul Conferinței l-a constituit Expoziția „**Biblia în decursul timpului**”, organizată de **Muzeul Bibliei din Timișoara**, sub coordonarea **Pastorului Ionel Tuțac**.

Expoziția a cuprins o diversitate de Biblii, românești și străine, în ediții vechi și mai noi — unele de o valoare inestimabilă — alături de alte lucrări și publicații religioase, constituind un veritabil **te-zaur teologic și spiritual** care merită dezvoltat și popularizat.

*Ionel Tuțac
fondator Muzeul Bibliei România*

BISERICA PENTICOSTALĂ ROMÂNĂ KNOX, INDIANA

A luat ființă în luna iulie 1993. În decursul anilor au slujit următorii frați ca pastori: Ioan Vlad, Pavel Bochianu Jr., Cornel Ianchici, Ghiță Năsui și David Marc.

În aprilie 2025, fratele David Marc a predat ștafeta pastorului Leo Turcin. Pastorul Leo Turcin este absolvent al Institutului Biblic din România. Mult succes în lucrarea lui Dumnezeu!

THE 2025 RTO ANNUAL CONFERENCE IN NEW YORK

For the first time, this year's RTO Conference will take place in New York, hosted by Pastor Daniel and Violet Greco and the Romanian Church of New York.

The date for the conference is November 7–9, 2025.

This church is one of the first Romanian Pentecostal Churches in the USA and is celebrating its Jubilee — the 50th Anniversary of the Church.

Location: Romanian Church of God of Ridgewood
60-33 Madison St, Ridgewood, NY, United States, New York

Pastor Daniel Greco is a mission-minded leader and was recently appointed as Church of God RTO Evangelism & Outreach Director. Congratulations to Daniel and Violet Greco!

You can contact Pastor Daniel at:
347-385-2766
grecudani@yahoo.com

We invite you to save the date and make plans to attend this special event. More information coming soon.

NEW YORK

Noul pastor al bisericii: LEO TURCIN

GENESIS

REVISTĂ DE MISIUNE CREȘTINĂ

Ediția #55 ~ Septembrie 2025

*"Dacă vrei să ajungi repede, mergi singur.
Dacă vrei să ajungi departe, mergi împreună."
(proverb african)*

PROIECTE ALE MISIUNII GENESIS

IMPLICAREA MISIUNII GENESIS ÎN:

U.S.A.	Bulgaria
România	Turcia
India	Bangladesh
Kenya	Namibia
Uganda	Etiopia
Mozambic	Albania
Madagascar	Spania
Israel	Grecia

SCOP ȘI MISIUNE

Prin intermediul acestei reviste, Misiunea Genesis aduce în casele dumneavoastră știri privind lucrarea misionară din lumea largă (în special cea în care sunt implicați români), modul în care Dumnezeu mântuiește oameni din toate națiunile, cerințe ale celor ce sunt plecați până la marginile pământului, rapoartele lor misionare și informații privind lucrarea de misiune. Puteți găsi în paginile revistei Genesis articole scrise de oameni ai lui Dumnezeu care au experiență atât în vestirea Evangheliei cât și în lucrarea de misiune.

Singura rațiune pentru care există Biserica pe pământ este să evanghelizeze lumea și să facă ucenici. Viața misionarului este cea mai înaltă zonă de trăire creștină.

INFO

- + În afara cazurilor menționate, citatele biblice sunt luate din traducerea Cornilescu.
- + Responsabilitatea pentru opiniile exprimate în această revistă le revine autorilor articolelor.
- + Articolele nesemnate aparțin redacției sau sunt anonime.
- + Fotografii folosite fac parte din colecțiile personale sau sunt din domeniul public. Sursele folosite pentru fotografii și ilustrații sunt: freepik.com, elements.envato.com și stock.adobe.com.

DONAȚII

Suține proiectele Misiunii Genesis

WIRE TRANSFER

Bank Name: Bank of America
Routing number: 081904808
Account number: 002913835506
Account name: Genesis Mission
Address: 1713 W Sunnyside Ave Chicago, IL, 60640

ONLINE BANKING

Account Name – Philadelphia Romanian Church of God
Address – 1713 W Sunnyside Ave Chicago, IL, 60640
La detalii scrieți: Pentru Genesis Mission

PRIN CEC BANCAR

Puteți trimite un CEC prin poștă la adresa:
Philadelphia Church, 1713 W. Sunnyside, Chicago, IL 60640
Pe cec scrieți „GENESIS MISSION”, iar la notă treceți proiectul pentru care sunt destinați banii.

Bordul Redacției

Suține proiectele Misiunii Genesis

EDITORI

Bishop Florin T. Cîmpean
Rev. Ilie U. Tomuța

DESIGN

Sergiu Câmpan
www.brainsoftware.ro

REDACTORI

Rev. Ilie U. Tomuța
Sergiu Câmpan

COMUNICARE

genesismission.phila@gmail.com
fb.com/misiuneagenesis.org
www.misiuneagenesis.org
708-745-2677 (US)

Revistă publicată de GENESIS ROMANIAN MISSION
1713 W. Sunnyside Ave. Chicago, IL, 60614

Copyright © 2025 Genesis Mission

“... DESPRE ÎNCHINARE ”

de Uțu I. Tomuța

Închinarea:

Adevăratul scop pentru care am fost creați. “... ca să slujim de lauda slavei lui Dumnezeu.” Efeseni 1:12. Uitând acest mare adevăr, riscăm rostul trăirii noastre creștine.

Am descoperit mult despre formele de închinare. Nu-mi mai rămâne decât să o practic în modul real; în Duh și în adevăr.

- *Relația noastră cu Dumnezeu se vede prin închinarea noastră zilnică.*
- *Dumnezeu nu se simte deranjat dacă ne închinăm chiar și la miezul nopții.*
- *Nu putem vorbi despre închinare dacă nu o și trăim.*
- *Ne putem închina cu adevărat doar golindu-ne de noi înșine.*
- *La biserică mergem nu să ne văicărim sau să ne lălăim, mergem să ne închinăm lui Dumnezeu.*
- *Nu spune altora cum trebuie să se închine. Fii tu însuși un exemplu.*
- *Nu trebuie neapărat să fii în biserică ca să te închini lui Dumnezeu.*
- *Te poți închina lui Dumnezeu fără să deschizi gura, ca să rostești cuvinte.*
- *Închinarea e falsă atunci când nu e făcută din inimă.*
- *După ce spui ce ai de spus în rugăciune, nu uita să te și închini lui Dumnezeu.*
- *Foamea noastră după închinare trebuie să crească.*
- *Niciodată nu ne închinăm prea mult.*
- *Minunile vin în urma închinării.*
- *Dacă nu ne minunăm de ceea ce a creat Dumnezeu, nu ne putem închina Lui.*
- *Ne putem plictisi de tot ce există în lumea în care trăim, dar niciodată de închinare.*
- *Prin muzică ne putem închina lui Dumnezeu, nicidecum să arătăm altora cât de grozav cântăm.*
- *Închinarea nu este un fenomen ce vine și pleacă. Ea este o trăire permanentă.*
- *Închinarea nu se încheie odată cu programul din biserică. Ea trebuie să rămână cu noi în fiecare zi și oriunde am fi.*
- *De ce ni se tulbură inima? Nu cumva am uitat să ne închinăm lui Dumnezeu?*
- *Închinarea reală nu te face niciodată să fii prost dispus.*
- *Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, închinarea noastră devine tot mai reală.*
- *Închinarea noastră trebuie să pornească de la o cunoaștere din ce în ce mai mare a ceea ce este Dumnezeu și a ceea ce a făcut El pentru noi.*
- *“Odaia” este locul unde putem practica închinarea.*
- *Relația mea cu Dumnezeu se vede din actul închinării.*
- *Dacă vrei să știi despre cineva cât de spiritual este, urmărește-i închinarea.*
- *Închinarea ne pregătește cel mai mult pentru cer.*

U. I. Tomuța